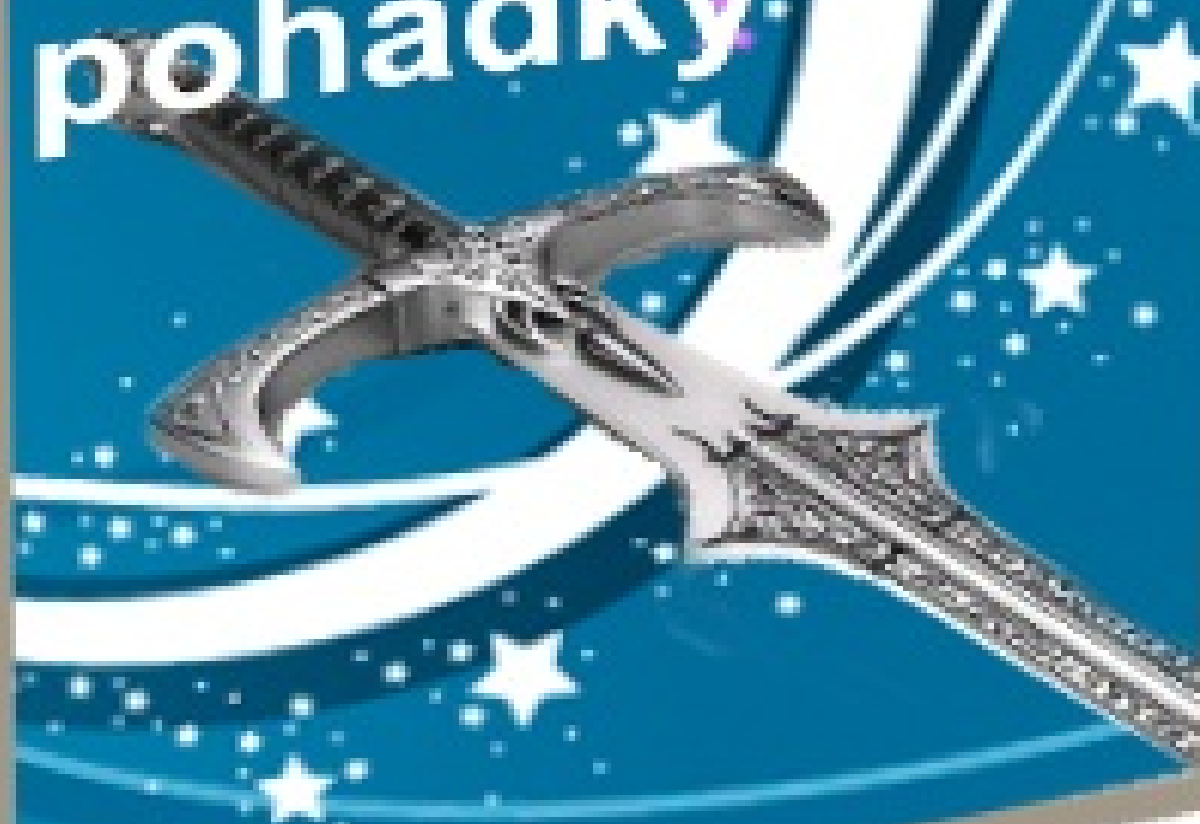

Ilka Pacovská

**Rytířské
pohádky**

Rytířské pohádky

ze školy sira Michaela

Ilka Pacovská, Praha 2016

1) Nový žák ve škole rytířů

Byla jednou jedna škola, velice zvláštní škola. Chodili do ní samí kluci. Proč kluci? Protože se jednalo o školu rytířů. A co se takoví budoucí rytíři učí? Místo matematiky trénují tělo a jízdu na koni, místo psaní šermují mečem a místo čtení je čekají hodiny rytířského chování.

A protože je velice drahé pořizovat meč, štít, brnění a koně, navštěvují tuhle školu bohatí kluci. Jenomže jednou večer se u školních vrat objevil kluk v botách zablácených tolik, že nešlo poznat, jestli pod vrstvou špíny mají boty barvu hnědou, černou nebo jinou.

„Kdo jsi? Co tady hledáš?“ obořil se na příchozího panoš Pavel.

„Jmenuju se Janek. Pomáhal jsem tátovi orat pole. Ale chtěl bych být rytířem.“

„Fuj! Ty ale smrdíš,“ ušklíbl se panoš Bonifác.

„Ale vždyť jsem nepracoval s hnojem,“ začal se zamračene očichávat Janek.

„A může tvůj otec vůbec za školu zaplatit?“ zajímal se Pavel.

„Tady se platí?“ posmutněl zklamaný Janek a otočil se k odchodu.

„Počkej,“ zarazil ho panoš Rostislav. „Támhle přichází náš učitel. Jestli máš dost odvahy, zeptej se jeho.“

„No dovol! Jsem nejstatečnější kluk z celé vesnice,“ ohradil se Janek. Ale po pravdě řečeno, byla v něm malá dušička, když předstoupil před urostlého muže oblečeného v lehkém brnění a ozdobné helmici.

„Tak ty bys rád byl rytířem?“ podivil se učitel a zamyšleně si Janka prohlížel.

„Ano pane.“

„Tvoji rodiče o tom vědí?“

„Ano, už několikrát jsem dostal výprask, protože jsem šermoval s naší kozou.“

Mladí kandidáti na rytíře, kteří stáli Jankovi za zády, vyprskli smíchy.

„A zaplatí otec tvoji rytířskou výbavu?“

„Asi ne, pane, tolik peněz nemáme.“

„Aha,“ zamyšleně si učitel prohlížel zabláceného uchazeče. Viditelně měl za sebou dlouhou nesnadnou cestu. Přesto se držel vzpříma a v pohledu měl odhodlání i vzdor.

„Kdybych tě nechal pracovat ve stájích, aby sis vydělal na školu, zvládl bys oboje?“

„Rozhodně pane,“ rozzářil se Janek.

„Dobrá. Oslovuj mě sire Michaeli. Ráno pomůžeš vyčistit stáje a hned potom se vypravíš pro svého otce, abychom dojednali podmínky. Dneska přespíš u nás. Ale nejdřív se vykoupej a vyčisti si boty. Panoš Rostislav ti vysvětlí, co a jak.“

Janka potěšilo, že byl určen právě Rostislav, který mu byl nejsympatičtější. Ochotně ho následoval, zatímco si ostatní mladí panoši začali šuškat.

Rostislav novému uchazeči ukázal, kam odložit špinavé oblečení a kde si vyčistit obuv. Jakmile zmizela vrstva bahna, držel Janek v ruce hnědé, docela zachovalé kožené boty. Udiveně se rozhlížel po lázni. Rostislav do vany nanosil vodu a podal Jankovi mýdlo a kartáč. Za půl hodiny už by nikdo nepoznal, že nový uchazeč o rytířské umění ještě nedávno pomáhal na poli.

„Tohle si oblékni,“ podal mu Rostislav dlouhou bílou košili. „V tom tady spíme,“ dodal, když viděl, jak Janek váhavě zkoumá neobvyklý kus oděvu.

„Připadám si jako holka,“ mumlal při navlékání košile. Ale i jeho průvodce se po umytí nasoukal do podobného oblečení, což ho uklidnilo. A protože už dávno minul čas večeře, dostal Janek v kuchyni aspoň krajíc chleba s medem.

Hned potom Rostislav zavedl nováčka do společné noclehárny. Už na ně čekali ostatní kluci, ze kterých tu po náročném tréninku měli vyrůst skuteční páni rytíři.

„Támhleta postel s erbem je tvoje,“ zakřenil se na Janka Bonifác. A opravdu. Nad jednou postelí zářil z papíru vystřižený erb s narychlo namalovanou žábou a pod ní nápis „Žaboš z Bahňákova“.

„Posmívat se není zrovna rytířské,“ zakabonil se na kamarády Rostislav.

Janek si však nevšiml erbu, protože jeho pozornost přitáhl vyboulený hýbající se polštář. Hmátl do povlaku a vylovil hnědého skokana. Kluci kolem se divoce rozesmáli.

„Tak co? Budeš spát se svým ořem?“

„Slyšte, slyšte, rytíř na překážkách předběhl všechny nepřátele, protože jeho hnědák výtečně skákal.“

„A máš pro svého oře okované botky?“

„Jděte se vycpat,“ mračil se Rostislav na kamarády, „už ho nechte být. Stačilo!“

„Nic mu přece neděláme. Copak nerozumí legraci?“ ohradil se Pavel. Přihlížející chlapci zklamaně pokrčili rameny a posměšky utichly. Bylo na čase jít spát.

Jakmile se z postelí okolo začalo ozývat pravidelné oddechování, Janek se zvedl, zatřásl Rostislavem a zašeptal: „Musím tu žábu odnést ven, nechci, aby tady chcípla.“

„Jestli už všichni kluci spí,“ obezřetně se rozhlédl Rostislav, „můžeme se přes kuchyň dostat do zahrady.“

Po špičkách se vyplížili z ložnice a v nočních košilích se jim podařilo nepozorovaně dojít až ven, kde hnědého skokana pustili do trávy. Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že se po škole potulují dva duchové.

„Chceš být můj kamarád?“ zeptal se Rostislav Janka.

„Jasně že jo,“ přikývl vesnický kluk a najednou se tu cítil báječně.

2) Kůň pro rytíře

Ve chvíli, kdy podzim vtiskl první zlatý polibek do javorového listí, sir Michael svolal budoucí rytíře, aby k nim promluvil.

„Milí žáci, přichází čas, kdy na louce nad jezerem dozrávají nebeská jablka. V následujícím týdnu by se mohli objevit bleskoví koně, kteří toto ovoce milují. Už déle než padesát let se žádnému uchazeči o rytířské ostruhy nepodařilo bleskového koně získat. Naposledy měl tohoto vzácného oře rytíř Květoslav. Jezdával na něm dlouho a dosáhl slavných vítězství nad zlými obludami. Jednou byl však těžce raněn. Kůň ho donesl domů a pak, jak je to u bleskových koní zvykem, beze stopy zmizel.“

„A jak se dá takový kůň chytit?“

„Kdybych to věděl, sám bych jednoho z nich měl,“ usmál se učitel. „Od dnešního rána vyhlašuji sedmidenní prázdniny. Máte možnost udělat cokoliv, co vás napadne, abyste ulovili, zkontrolovali či si ochočili jednoho z bleskových koní, kteří se sem každoročně touhle dobou vrací.“

„Jak svého koně získal rytíř Květoslav? Nikdy nikomu nevyprávěl, jaký trik použil?“ zajímal se Bonifác.

„Máš pravdu. S touhle otázkou za ním přišlo mnoho rytířů. Všem odpovídal stejně. Stačí mít nejsladší jablko, nejměkčí pokrývku a nejurozenější původ. Přesto se žádnému z jeho následovníků nepoštěstilo bleskového koně zkontrolovat.“

„Možná jenom nebyli dost urození,“ podotkl Bonifác, jehož otcem byl sultán ze Safirových plání. Byl sice až jedenáctým synem, ale o jeho původu

nebylo pochyb.

„Nebo neměli nejjemnější příkrývky,“ zamyslel se princ Pavel, syn krále Ovčích obzorů. Před časem utekl z domova kvůli svému vychovateli. Jeho královský otec tohoto muže nespravedlivě obvinil a vyhnal ze své země. Pavel prohlásil, že bude raději synem chudáka než synem tyрана. Nyní se před svým královským otcem ukrýval ve škole sira Michaela a jeho vypovězený přítel předstíral, že právě on je jediným příbuzným, kterého Pavel má.

„Vážně nevím, jaká jablka by mohla být sladší než ta nebeská z louky nad jezerem,“ namáhal svou hlavu přemýšlením i budoucí kníže Rostislav, vnuk šlechtice z Viničních strání.

Jen Janek zůstal zticha. Urozený není, hebké pokrývky nevlastní, ale s koňmi se zná odmalička a dovede vycítit jejich nálady a potřeby. Byl zvědavý, jak bleskoví koně vypadají a jak se chovají.

Až bude hotov s prací ve stáji, určitě se na louku nad jezerem vypraví stejně jako jeho spolužáci. Jenomže školní koně potřebují každý den pohyb a když ostatní mají volno, musí je Janek všechny projet, osušit a vyčistit. Práce mu skončila pozdě odpoledne. Přesto o nic nepřišel. Panoši obklíčili louku a celou dobu čekali marně. Koně se neobjevili.

Teprve druhý den se na ně usmálo štěstí. V první chvíli tu byl klid, jen ptáci pokřikovali na jabloních. V následující vteřině se však zachvěla země a zaduněla kopyta rozevlátých koní. Jako by je přinesl nečekaný záblesk modrého světla. Stádo oběhlo louku a zastavilo se pod jabloněmi. Někteří se pustili do spadaneho ovoce, jiní se natahovali po větvích, kde nebeská jablka dozrávala.

Vtom vyskočil z úkrytu princ Pavel a s ním několik vesničanů. Na hlavy koní dopadly smyčky lasa a dva z mužů roztáčeli navázané kameny, aby jimi obtočili nohy divokých koní a strhli velká zvířata k zemi.

„Nedělejte to! Ublížíte jim,“ vyskočil Janek a mával nesouhlasně rukama. Byl však daleko a dva z koní už se káceli k zemi.

Princ Pavel si od jednoho muže bral připravené pokrývky a házel je na ulovená zvířata. Žena vedle něj mu podávala jablka, která měla v košíku. Pavel nesl v jedné ruce uzdu a v druhé jablko. Podával ovoce koni a nenápadně přibližoval ruku s uzdou. Kůň odfrkl a najednou tu nebyl. Prázdná smyčka lasa i pokrývka padly k zemi. Hned po něm zmizel další kůň a další. Ještě jeden ležel omráčeně na zemi. Pavel přes něj přehodil pokrývku a sklonil se, aby oři připevnil ohlávku.

„Radši mu prohlédni nohy, jestli je nemá zlomené,“ doporučil kamarádovi Janek, který sem konečně doběhl.

„A k čemu tu mám tebe? Prohlédni mu je sám,“ zamračil se Pavel a pokračoval v navlékání ohlávky.

Janek uvolnil provazy kolem zadních nohou koně a chystal se mu prohmatat končetiny, když se náhle mírně zablesklo a kůň byl pryč.

„Tys mi ho vyplašil,“ chytil princ Janka pod krkem a zuřivě jím cloumal.

„To není pravda,“ bránil se Janek. „Prostě jenom zmizel jako ostatní.“

Pavel ho prudce odstrčil a mrskl ohlávkou do trávy. Vesničané sebrali odhozené věci a Janek se smutně díval, jak odcházejí.

„Viděl jsi je?“ ozvalo se mu za zády. Rostislav žmoulal v dlani jablko.

„Kdyby je Pavel tím svým hloupým nájezdem nevyplašil, možná by si jeden z nich ode mě to jablko vzal.“

„Určitě ses jim líbil víc než Pavel,“ usmál se na přítele Janek. „Dneska už se asi neobjeví. Pojd'me domů.“

„A nepůjdeš sem zítra se mnou?“ navrhl Rostislav.

„Když mi ráno pomůžeš ve stáji, proč ne,“ přikývl Janek. Než došli domů, společnými silami schroustali jablko, které Rostislavovi zbylo v ruce.

3) Společné tajemství

„Poslední den koňských prázdnin,“ zívł a protáhl se Pavel, když denní světlo zaplavilo ložnici budoucích rytířů. „Já nevím jak vy, pánové, ale já už mám bleskových koní po krk. Dneska hodlám lenořit, jíst, pít a odpočívat, abych byl fit, až nás zítra sir Michael protáhne tréninkem.“

„Výborně,“ zamnul si ruce Bonifác, „o to větší šanci budu mít já.“

Janek už dávno v posteli nebyl, protože k práci u koní vstával mnohem dřív než ostatní panoši. Rostislav za ním obvykle dorazil hned po snídani, aby do oběda stihli všechny Jankovy povinnosti.

„Rád bych ještě jednou ty modré krasavce viděl,“ pospíchal Rostislav s obědem, aby mohli vyrazit na louku nad jezerem.

„I kdyby se tam neukázalo ani kopyto, aspoň se projdeme. Dneska je krásně,“ mezi dvěma sousty odpověděl Janek.

Cestou potkali sira Michaela. „Ani tam nechod'te,“ doporučil jim, „Bonifác očesal všechna jablka a nalákal koně do malé ohrady, kde se je snažil zavřít. Větší melu jsem nikdy neviděl!“

„Podařilo se mu nějakého chytit?“

„Ale kdepak. Koně rozdupali jablka na kaši a pak zmizeli jak pára nad hrncem.“

„Škoda. Kdyby se naše stáje mohly pochlubit bleskovým ořem, to by bylo slávy,“ povzdechl Rostislav.

„No, letos už jsme příležitost promeškali. Nebeská jablka jsou fuč a koně se objeví nejdřív za rok,“ posteskl si učitel a zamířil ke škole. Kluci chvíli zvažovali, zda dojít až na louku, ale než se rozmysleli, byli u jezera.

„Kouknu, jestli tam Bonifác nějaké jablko nezapomněl,“ vyšplhal Janek na největší jabloň a začal se rozhlížet.

„Hele, támhle jedno zůstalo,“ ukazoval mu Rostislav a po chvílce našli ještě další tři zapomenuté plody.

Janek slezl dolů a do jednoho se zakousl. Vtom se od zvlněné hladiny jezera odrazil paprsek a před mladíky stáli dva modří bleskoví koně. Janek jednomu z nich nabídl nakousané jablko. Jeho přítel vzal druhé a rovněž natáhl dlaň. Koníci potřásali hlavami a báli se přiblížit.

„Bojí se, že tu na ně číhá další past nebo provazy,“ odepnul si Rostislav plášť, který povlával ve větru, aby koně viděli, že pod ním nic neskrývá. Janek měl jen prostý přepásaný kabátec, který mu věnovali ve škole. Konečně se zvířata nechala přivábit vůní zralých plodů. Jemnými pysky shrábla jablka a začala očichávat oba budoucí rytíře, nemají-li v kapsách další ovoce. Janek se osmělil a pohladil koně po nose. Na čele v hebké modré srsti zářil bílý znak připomínající blesk. Koním se podařilo vyloudit i druhé jablko.

Vtom se prudce ochladilo a koně se začali třást. Rostislav hbitě sebral odhozený plášť a přikryl koňský hřbet. Janek svlékl kabátec a použil ho stejným způsobem. Jenomže hrubá nevelká látka nemohla koně nijak zvlášť zahřát. Nyní se zimou rozklepal Janek. Kůň se hlavou dotkl jeho dlaně, jako by se dožadoval dalšího jablka.

„Je mi líto, tohle bylo poslední,“ hladil ho Janek a přitiskl se k němu.

„Cože? Dovolíš, abych se na tobě projel?“ zeptal se najednou nahlas a Rostislav se překvapeně ohlédl. „Jmenuješ se Sluneční vítr?“ rozzářil se Janek a kývl na kamaráda, aby mu pomohl na koňský hřbet. Rostislav s trochou závidosti sledoval, jak se vesnický kluk bez sedla projíždí na bleskovém oři. Vždyť ani nemá urozený původ. Proč si kůň vybral právě jeho?

Janek se obloukem vrátil ke kamarádovi a sklouzl dolů. Popleskal koně a oba bleskoví oři náhle zmizeli.

„Páni! Tohle nám nikdo nebude věřit,“ zářil Rostislav, ačkoliv on sám se na koni neprojel.

Janek si oblékl kabátec a podal kamarádovi jeho plášť. Posadil se do trávy a počkal, až se přítel uvelebí vedle něj.

„Ten můj se jmenoval Sluneční vítr a tvojí kobylice prý říkají Divoká bouře.“

„Ty jsi mu rozuměl?“

„Ze začátku ani moc ne, ale potom při jízdě mi sdělil spoustu věcí.“

„Proč zrovna tobě? Já jsem přece urozenější.“

„Protože nejde o urozený původ, ale o rytířské srdce. To je pro ně důležité.“

„A proč u tebe Sluneční vítr nezůstal?“

„V případě potřeby ho můžu kdykoliv zavolat. Akorát prý se nemám vychloubat. Podívej,“ natáhl Janek ruku a ukázal dlaň, v níž se čáry spojily do tvaru blesku. „Když se dotknu dlaně a v duchu poprosím Sluneční vítr, aby se objevil, smím ho osedlat a jet s ním do boje proti zlým silám.“

„Ty se máš,“ smutně vzdychl Rostislav.

„Ukaž,“ otočil Janek přítelovu ruku dlaní vzhůru. „Vždyť máš taky znamení!“

Rostislav nevěřicně zíral na kresbu blesku. Vtom do jeho mysli pronikl nezřetelný vzdálený hlas: „Až budeš potřebovat, smíš mě zavolat.“

„Páni! Slyšel jsem Divokou bouří. Mám taky bleskového koně,“ skoro mu samým štěstím vyhrkly z očí slzy.

„Paráda,“ zdvihl Janek palec na znamení úspěchu.

„Kluci budou čumět,“ zakřenil se na něj Rostislav.

„Nebudou,“ zavtěl hlavou Janek.

„Proč ne?“

„Nevzpomínáš si? Nemáme se vytahovat.“

„To jim jako nic neřekneme? A proč?“ nechápal Rostislav.

„Byli by smutní, že neuspěli, a přestali by s námi kamarádit.“

„Hm, na tom asi něco je.“

„Setkání se Slunečním větrem a Divokou bouří bude naše největší tajemství. Přísahej, že dokud z nás nebudou opravdoví rytíři, nikomu ho neprozradíš.“

„Přísahám,“ slavnostně zvedl ruku Rostislav.

„Taky přísahám,“ napodobil ho Janek a oba přátelé na sebe spiklenecky mrkli.

4) Kdo straší ve školním sklepení

Budoucí rytíři pilně trénovali, až z dřevěných cvičných mečů létaly třísky. Jejich učitel sir Michael svolal své žáky. „Napište rodičům, že nastal čas, aby vám koupili či poslali skutečnou zbraň, to jest jednoruční meč a nejlépe i štít.“

„Hurá,“ zajásali žáci, „konečně opravdové zbraně!“ Hned se všichni začali shánět po pergamenu, brku a inkoustu. Byli svoláni poslové, aby neprodleně doručili napsané vzkazy.

„Copak ty neumíš psát?“ podivil se Rostislav, když Janek nenapsal ani písmenko.

„Psát umím, ale namáhal bych se zbytečně. Naši nemají peníze ani na krávu, natož na moji zbraň.“

„Rozumím. Potřeboval bys nějakého sponzora.“

„Co je sponzor?“

„Člověk, který ti poskytne peníze na potřebné vybavení.“

„Jako že mi je půjčí?“

„Ne. Daruje ti je.“

„Proč by to někdo dělal?“

„Protože dojde k názoru, že z tebe bude skvělý rytíř a bez dobré zbraně se neobejdeš.“

„Nikdo takový neexistuje,“ vrtěl nevěřicně hlavou Janek.

Rostislav se rozkašlal. V minulých dnech nastydl a nyní ho roztrásla horečka.

„Doved' svého kamaráda za kuchařkou,“ nařídil sir Michael, „má vedle kuchyně lůžko pro nemocné.“

Kuchařka Andělka uložila Rostislava do teplých peřin a hned mu běžela uvařit bylinkový čaj.

Zatímco byl kamarád nemocný, Janek pilně pracoval a trénoval. Přesto si večer našel čas, aby za Rostislavem zašel. I jemu vrazila kuchařka do ruky hrnek bylinkového čaje a Janek se musel tvářit, že mu ten divně nahořklý nápoj chutná. Přemohl se a trochu nakřivo se na ni usmál, protože Andělka uměla báječně vyprávět.

„Povíš nám nějakou veselou historku?“ prosil Rostislav, kterému už bylo mnohem lépe.

„Veselé historky mi došly, už tady mám jenom smutné nebo strašidelné,“ pokrčila Andělka rameny a nemocnému do hrnku nalila další porci čaje.

„Tak tu strašidelnou,“ rychle Janek posunul svůj hrnek za sebe, aby kuchařku nenapadlo dolít i jemu.

„Když strašidelnou, tak strašidelnou,“ usadila se kuchařka na židli a začala vyprávět o tom, jak se bohatý kralevic Dragoš rozhodl postavit zdejší školu pro rytíře.

„Kromě dělníků tady pracovali i tři vzdělaní stavitelé,“ vzala vyprávění pěkně od začátku. „První navrhl budovy, jejich výzdobu a nechal dovézt kvalitní kámen na stavbu. Druhý se svými dělníky vybudoval opevnění, hradby, padací most a areál určený pro jízdu na koni a trénink se zbraněmi. Co měl na starosti třetí stavitel se lidé mohli jen dohadovat. Párkrát byl viděn ve společnosti kralevice, ale nikdo s ním nemluvil. Šuškal se, že v podzemí staví tajné

komnaty.“

„Tady jsou tajné komnaty?“ oba posluchači překvapeně vykulili oči.

„Možná ano, možná ne, zatím je nikdo nenašel,“ pokračovala kuchařka ve vyprávění. „První dva stavitelé byli bohatě odměněni, ale třetí stavitel záhadně zmizel. Jeho dcera označila královici za vraha. Doslova prohlásila: ‚Jestli jsi zavraždil mého otce – a já myslím, že ano – proklínám tě a přeju si, aby tě postihla stejná smrt a tisíc let abys litoval svého nelidského činu.‘ Poté odjela. Po dvou měsících se z horní části hradeb uvolnil jediný velký kámen a trefil královici, který pod hradbami projížděl na koni. Kletba se naplnila.“

„Jak se mohla naplnit, když byl mrtvý. Kde je těch tisíc let?“ nesouhlasil Rostislav.

„No právě,“ ztišila dramaticky hlas Anděla, jako by její slova neměl nikdo nepovolaný slyšet. Od té doby ve zdejších podzemí sídlí Dragošův duch a v době zimních bouří a sněhových vánic prý vyhledává společnost lidí, kteří tady přebývají.“

„Ty jsi ho někdy zahlédla?“ zeptal se nejistým hlasem Janek.

„Ne. Ale znám dva lidi, kteří se s ním docela určitě potkali.“

„Opravdu? A kdo ho viděl?“ zeptali se oba kluci téměř současně.

„Před deseti lety tu sloužila jedna velice hezká a milá dívka. V té době se v rodině podkoního narodilo malé a slaboučké dítě. Ačkoliv jsme topili, všude byla hrozná zima. Proto se rozběhla pro vlněný přehoz do komnaty sira Michaela. Kdyby nebyl pryč, jistě by jí přikrývku dal. Ale nebyl tady a ona musela vypáčit dveře. V té chvíli prý se mezi futry zjevil šedý duch a dívce nezbylo než projít jeho mlhavým tělem, aby vstoupila dovnitř. Podle jejího líčení v tom okamžiku duch zbělal a provázek ji až k dítěti, které do přikrývky zabalila. Přistoupil k ní a vložil jí do ruky kámen. Zasloužíš si štěstí, řekl jí a zmizel. Kámen se proměnil v holubici a ta přivedla dívce krásného statného ženicha. Krátce nato se vdala a odešla.“

„A kdo ještě ducha viděl?“

„Jeden zdejší žák.“

„Taky mu duch pomohl?“

„Spíš naopak. Ten kluk neměl dobrou povahu. Trápil spolužáky, bičíkem mlátil koně a byl hrubý ke každému, koho potkal. Tvrdil, že zdejší duch je celý černý. Od chvíle, kdy se s ním setkal, ho provázela smůla. Nedařilo se mu nic, na co sáhl. Po pár dnech nám ukradl nejlepšího koně a bez rozloučení odjel.“

„A to si náš učitel nechal líbit?“ nechápal Janek.

„Vlastně ano. Protože ještě týž večer se kůň vrátil a jezdec skončil bůhvídko a bůhvíjak.“

„Mně už je docela dobře, Andělko,“ zavrtěl se v posteli Rostislav, když ho

kuchařka vybídla, aby dopil čaj.

„To jsem ráda, panoši Rostislave. Zítřka se můžeš vrátit mezi ostatní,“ usmála se na něj a nedopitý hrnek odnesla.

5) Rezavý meč

Slavnostně oblečení jezdci přivázeli do školy dlouhé balíčky a někteří i plátnem zakryté ploché desky. Nedočkaví panoši nadšeně vyhlíželi, kdo už dorazil.

Sir Michael svolal před obědem do velké síně všechny své žáky. Před erbem školy stál na koberci stůl pokrytý světlou jelení kůží a vyšivanou šerpou. Jeden po druhém k němu přistupovali hosté, aby uvedli jméno budoucího rytíře a předali mu jeho meč.

„Slibuji, že budu chránit svou zem, svůj lid a nikdy zbraň nepozvednu proti bezbranným či slabým,“ musel každý ze žáků vyslovit předtím, nežli mu bylo dovoleno převzít meč z rukou sira Michaela.

U boční stěny byl přistaven stojan, kam se daly zbraně i štíty odložit, než panoši opět usednou ke stolu. U stojanu ale se většinou zdrželi, aby se před kamarády pochlubili kvalitou svých zbraní. Záštity některých mečů byly ozdobně vysekávané, jiné zářily pozlacením a ty nejdražší zbraně se pyšnily rytinami a ozdobnými hlavicemi. Dovezené štíty vyhlížely mnohem skromněji. Janek si pomyslel, že brzo budou vypadat podobně, jako ty ze školní zbrojnice.

Rostislavův meč žádné mimořádné zdobené neměl, ale učitel si ho prohlédl a dokonce vyslovil pochvalu: „Děda ti vybral kvalitní, dobře vyvážený meč, což je na zbrani nejdůležitější.“

Jen pro Janka žádná zásilka nedorazila. Rodiče by zbraň zaplatit nedokázali.

„Čímpak bude bojovat náš Žaboš z Bahňákova?“ dobírali si ho spolužáci, když přišel na trénink s dřevěnou zbraní.

„Čím by bojoval? Utrhne si rákosový stvol nebo umlátí vodní obludu klackem,“ posmíval se mu Bonifác. Janek si ho nevšímal, jen usilovněji trénoval, aby byl hbitější a silnější než posměváčkové. Až si našetří peníze, koupí si pořádnou zbraň.

Odpoledne přijeli kupci a přivezli škole zásoby na zimu. Kuchařka Andělka hned Janka zaměstnala, aby pomohl odnést uzené maso, med, pytle s moukou, bedny s brambory, zeleninou či ovocem dolů do sklepa. Pracovali až do tmy, jen lojové svíce matně ozařovaly sklepní místnosti.

„Pořádně tady ty bedny srovnej, pozhášej svíce, zamkni a klíč mi přines do kuchyně,“ nařídila Jankovi a nechala ho ve sklepení samotného.

Vtom se chodbou prohnal studený závan a pozhášel všechny svíce kromě jediné. V Jankovi hrklo. Měl by se rychle vrátit zpátky, aby tu nezůstal potmě. Ale najde vůbec cestu nahoru? Jakmile svíce zhasly, nemohl si vzpomenout, kudy se jde ke schodišti. Sundal poslední svíci ze stojanu a hned si popálil prsty horkým voskem. Moc nechybělo a byl by světlo upustil. Kruček za krokem se sunul temnou chodbou. Tady někde by měl zahrnout doprava, ale žádnou odbočku nenašel. Náhle se chodbou prohnal další studený závan a Janek se ocitl potmě. Hmatal po pravé straně chodby, prsty se mu motaly do pavučin, když vtom došlápl na zpuchřelý poklop, prkna pod ním praskla a Janek se propadl někam dolů. Narazil si loket a zápěstí.

„Pomóóoc! Pomozte mi někdo!“ zahalekal co nejhlasitěji, ale marně. Asi chvíli potrvá, než mě začnou hledat, pomyslel si bezradně. Hmatal kolem sebe, avšak ukázalo se, že spadl do sklepa bez dveří. Jediné, co tu nahmátl, bylo staré březové koště. Očistil si kousek podlahy a posadil se. Znovu pocítil chladný závan a z černočerné tmy se na něj řítily zlaté rytíř s tasenou zbraní. Janek vyskočil a březovým koštětem se jal odrážet jeho zuřivé výpady. Zlatý rytíř ho nenechal vydechnout a útočil shora, zdola i ze stran. Mečem zasáhl Jankovu poraněnou ruku, až prudce zabořila. Mladík se naštvál a majznil koštětem zlatého útočníka po helmě, až mu slétla z hlavy. Náhle zmizela nejen helma, ale i celé zlaté brnění. Na místě zůstal jen světlý obláček – jakási silueta člověka.

„Ty jsi zdejší strašidlo?“ opatrně se zeptal Janek.

Duch přikývl a gestem Janka vyzval, aby ho následoval. Přízračné měsíční světlo ozářilo schodiště, které tu ještě před chvílí zaručeně nebylo. Kráčeli vzhůru. Duch odsunul jakousi desku a pustil Janka před sebe. Chlapec prošel otvorem a najednou stál na školní chodbě přímo před obrazem rytíře Dragoše ve zlaté zbroji. Obraz se zhoupl zpět na své místo. Janek ho znovu zvědavě odklonil, ale stěna, skrze kterou před okamžikem prošel byla vyzděna starými pálenými cihlami.

Vtom ho zezadu chytila za límec ruka sira Michaela. „No to snad není možný!“ zahřímá rozlobeně. „My tě všichni hledáme po celém sklepení a ty se zatím couráš tady! Dokonce jsem chtěl zburcovat kluky, aby nám s hledáním pomohli.“

„Já, já, potkal jsem ducha a musel jsem s ním bojovat,“ roztřeseně koktal Janek.

„Nemáš horečku?“ sáhl mu učitel na čelo.

„Bránil jsem se tady tím ko... koš... koště...“ Janek si překvapeně uvědomil, že už nedoručí v ruce žádné koště. Svíral příšerně rezavý meč. Sir Michael ho vzal do ruky a trochu štítivě ho potěžkal.

„Myslím, že škola nebude mít námitky, aby sis tuhle ohavnou starožitnost

nechal. Ale než se s ním objevíš na cvičišti, ať na něm nevidím žádnou rez. Pořádně ho vyčisti.“

„Ano, pane,“ našel Janek konečně svůj úsměv.

„Jdu odvolat pátrání a ty koukej urychleně zapadnout do ložnice!“

Janek opatrně vklouzl do společné místnosti, ale někteří ještě nespali. Bonifác ve světle zahlédl Jankovu trofej. „Koukněte se na to, pánové. Náš mladej si pořídil meč. A jakej!“

„To víš, někdo si meče pozlatí, jinej si libuje v rezavé parádě,“ ušklíbl se princ Pavel.

„Náhodou! Vytasí ho na příšeru – ta se potrhá smíchy a natáhne bačkory dřív, než náš Žaboš z Bahňákova zaútočí. Bezva finta!“ křenil se Bonifác.

Janek odložil zbraň pod postel a spěchal se umýt. Než se vrátil, bylo zhasnuto. Zkontroloval, zda meč zůstal na svém místě a zašeptal: „Až bude všechna rez pryč, bude z tebe báječná zbraň, která mě nikdy nezklame.“ Prsty se dotkly hladkého kovu. Hladkého? Hladkého?! Janek zapálil svíčku, protože předtím meč rozhodně čistý nebyl. Po vyleštění čepeli přeběhl odraz plamene.

„Ale předtím jsi byl celý rezavý... Nebo ne?“ zašeptal nevěřicně. Vmžiku se kovová vrstva pokryla rží.

„Hm. Jestli jsi kouzelný, tak buď zase čistý!“ Rez jako by se vypařila a meč se opět zaleskl. „Fajn. Takhle se mi líbíš víc, budu ti říkat Kouzelný bratře,“ usmál se Janek a sfoukl svíčku, aby náhodou neprobudil některého z kamarádů.

6) Ohrožená vesnice

Ačkoliv zimní čas teprve nastával, nečekaně napadlo veliké množství sněhu. Třetího dne do školy dorazil promrzlý vesničan.

„Sire Michaeli,“ poklekl před učitelem rytířů. „Naše vesnice nutně potřebuje vaši pomoc. Sami nejsme schopni se ubránit.“

„Ubránit před kým?“ podivil se učitel.

„Létající bestie nám krade drůbež a dobytek a před třemi dny dokonce málem zabila malé dítě. Pomůžete nám?“

Sir Michael odvedl vesničana do jídelny, aby se ohřál a aby z něj vymámil co nejpřesnější popis tvora, který jejich vesnici ohrožuje. Panoši se zvědavě shlukli kolem nich.

„Tvůj popis by pasoval na harpyji. A jestli mám pravdu, vůbec nebude snadné ji zabít.“

Zatímco vesničan jedl, sir Michael přemýšlel. „Budu potřebovat čtyři

zdatné dobrovolníky,“ ohlédl se po svých žácích. Přihlásili se Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek.

„Výborně. Běžte si zabalit věci. Vezměte si jen vyztužené kožené chrániče, abyste se dokázali sami vyšplhat do sedla, dobrou přilbu, rukavice, zbraň a vyberte si silné koně, aby unesli náklad a zvládli cestu ve sněhu.“

Než se vybraní žáci připravili, naložil jejich učitel na nákladního koně kromě zásob jídla i další zbraně – kopí, sudlici, dvě sekery, čtyři kuše se šipkami a svůj oblíbený řemdih.

Cestovalo se jim špatně. Co by jindy zvládli za půl dne jim tentokrát zabralo dva dny. Do vesnice dorazili unavení a promrzlí. Zdejší hospodyně jim okamžitě začaly vařit čaj a polévku. Jenomže vtom se ozvaly hlasité duté údery.

Starosta vyběhl před dům a zahalekal: „Všechny děti okamžitě domů! Schovejte zvířata!“

„No vida, aspoň se zahřejeme,“ zvedl se sir Michael, který jako první pochopil, že hlídka vyhlásila poplach, protože sem letí vetřelec. Sáhł po přilbě a řemdihu. Princi Pavlovi hodil kuši, protože ve střelbě byl z nich nejlepší. Ostatní sáhli po kopí nebo sekeře a vyrazili ven.

„Pomóc, pomóc! Tady!!!“ ozvalo se za vedlejším domem. Nedostatečně připoutaní koně se utrhli a začali se plašit. Rostislav s Jankem stáli nejbliž, proto sáhli po otěžích, aby vyděšené oře uklidnili a znovu přivázali. Ostatní běželi k místu, odkud se ozývalo volání. Vtom se před nimi vynořil tvor připomínající obrovského ptáka s nebezpečně vyhlížející zubatou tlamou, ve které právě teď držel za nohu tříletého vriskajícího klučinu. Koně se znovu začali vzpínat. Sir Michael se obrovskou silou rozehnal řemdihem a vytrhl ptákovi brka z křídla. Pták uhnul, dítěti vyklouzla noha z natržené boty a začalo padat. Princ Pavel ho zručně zachytil, odložil za sebe a sáhł po připravené kuši. Několik šipek se zarylo ptákovi do hrdla. Rozzuřený vetřelec se ohnal a srazil siru Michaelovi přilbici z hlavy. Hrábl po obnažené hlavě pařátem, ale Bonifác se rozmáchł a prudkým švihem jeho pařát ut'al. Bolestivý skřek harpyje znovu vyděsil koně. Rostislav s Jankem měli plné ruce práce, aby je udrželi na místě. Učitel utržil šrám na krku, ale neohlížel se na stékající krev a znovu máchl řemdihem. Zasáhł harpyji přímo do zubů. Obrovský tvor nadskočil na jedné noze a zoufale zamával křídly. Tím odmrštil Bonifáce i Pavla ze svého dosahu. Znovu zamával křídly a podařilo se mu vzlétnout.

„Za ním! Nesmí nám utéct!!!“ zařval učitel a mrštil po harpyji kopí. Zbraň ji bohužel jen neškodně škrábla u ocasu.

„Na koně a nespust'ťe tu bestii z očí,“ mávl na Janka a Rostislava. „Musíme najít její doupě a dorazit ji!“

Oba panoši nezaváhali ani na okamžik, vyhoupli se na koně, jejichž otěže

drželi, a tryskem vyrazili za mizející harpyjí. Cválali přes louku kolem lesa, ale hluboký sníh koně zpomaloval. Náhle Jankův kůň klopýtl a začal kulhat.

„Takhle by to nešlo,“ přitáhl Janek otěže a dotkl se kresby na své dlani. „Volám tě, Sluneční větre, přijď a pomoz nám.“ Rostislav podobným způsobem přivolal svou Divokou bouři. Dva modří bleskoví koně vmžiku stáli vedle nich.

„Sluneční vítr si přeje, abychom je osedlali. Aby nás poryvy větru při pronásledování nesmetly,“ mávl Janek na Rostislava a rychle sundával sedlo ze svého kulhajícího oře.

Za minutu už se bleskoví koně se svými jezdci rozletěli nad loukou, aniž na ní zanechali stopy. Po chvíli letěli i nad lesem, roklinami a řekou. Uviděli harpyji, jak mizí ve skalách pod jedním převisem.

„Zastavte se u jeskyně, dovnitř byste se nevešli,“ požádal koně Rostislav.

S vytasenými zbraněmi vstoupili oba budoucí rytíři dovnitř. Dutina ve skále byla tmavá a větší než se původně zdálo. Jen stěží dohlédli na její konec.

„Myslím, že by se sem koně vešli,“ podotkl tiše Janek a namáhal zrak, aby zahlédl něco víc než stíny.

„Támhle je,“ vykřikl Rostislav a vyrazil kupředu. Harpyje se po něm ohnala, čehož využil Janek a sekl ji po křídle. V okamžiku, kdy otočila hlavu k němu, Rostislav přiskočil a zubaté bestii setnul hlavu. Tělo netvora se sesunulo stranou a oni uviděli, že harpyje chránila vejce. Janek se pokusil rozbít skořápku, ale bylo příliš tvrdé.

„Shodíme ho do rokle,“ napadlo Rostislava. Oba zabrali a vykulili vejce k okraji jeskyně. Znovu napnuli svaly a pak už jen pozorovali, jak vejce padá a jeho skořápka se tříští na ostrých skalních výčnělcích. Před jeskyní se ozvěnou znásobil zuřivý skřek a příletový otvor potemněl. V Jankovi i Rostislavovi by se krve nedořezal, jak se lekli. Hmátli po mečích. Rozestoupili se, aby druhá harpyje měla v zorném poli vždy jen jednoho z nich. Předchozí boj byl jen čajíček proti tomuhle střetnutí. Pot z obou jen lil, jak neustále uhýbali a mávali zbraní.

„Pomoz mi, můj meči, pomoz mi, můj Kouzelný bratře, ať i tuhle potvoru zabijeme,“ šeptal Janek zbrani ve své ruce. Náhle pocítil příval energie a síly. Když se harpyje ohlédla na Rostislava, vyrazil do útoku. Meč jakoby sám od sebe zamířil prudké bodnutí do míst, kde harpyji ochromil. Následující seknutí přeřalo obrovskému ptáku páteř a ukončilo jeho život.

Oba mladíci padli vysílením na kolena a pohlédli na sebe. „Tohle nám nikdo neuvěří,“ sundal si Rostislav přilbici, aby si mohl otřít pot.

„Já bych vzal tu utátou hlavu harpyje siru Michaelovi. Aspoň bude moct dokázat vesničanům, že jsme si s tou bestii poradili,“ navrhl Janek. Jakmile se trochu vzpamatovali, zabalili trofej do Rostislavova pláště a znovu nasedli na

bleskové koně. Ti je donesli zpět na louku, kde je panoši odsedlali a rozloučili se s nimi. Do vesnice jeli s ohledem na kulhajícího koně velice pomalu.

„Tak co? Objevili jste doupě?“ zeptal se jich učitel, když se vrátili.

„Nejen že jsme našli doupě, ale zabili jsme obě harpyje, co tam bydlely,“ pyšně oznámil Rostislav a začal vyprávět. Janek musel do kamaráda pořádně drcnout, aby si uvědomil, že blesková koně mají zůstat jejich tajemstvím. Na konci vyprávění vybalili useknutou hlavu a přihlížející vesničané začali samou radostí nadšeně poskakovat.

„Nevěřím jim ani slovo,“ šeptal Bonifác Pavlovi. „Našli na poli chcíplou harpyji a jenom jí usekli hlavu.“

„Pst,“ napomenul ho sir Michael. „I kdybys měl pravdu,“ zašeptal směrem k němu, „Rostislavova historika prokáže dobrou službu nejen vesničanům, ale i naší škole. Zdejší lidé budou mít o rytířích to nejlepší mínění.“

7) První turnaj

Sir Michael budoucím rytířům nic neodpustil. Byl přísný a výcvik byl stále náročnější a náročnější. Aby posílili paže a obratnost, trénovali s těžkým dřevěnými tyčemi pěšky i na koni a večer je bolely všechny svaly v těle. Proto žáky ráno překvapilo, když jim učitel na nádvoří rozdal menší dřevěné štíty a pravil: „Na dnešní den jsem pozval malíře a heraldika z Vysokého loubí, aby vám pomohl namalovat erby na váš první velký turnaj. Předpokládám, že zvolíte rodové znaky, aby ti, kdo na turnaj zavítají, věděli, odkud pocházíte.“

„Pojedeme na turnaj? A kdy? A kam?“ ozývaly se zvědavé otázky ze všech stran.

„Cílem naší cesty budou Ovčí obzory. Hlavní město Benerito za dva týdny pořádá slavnostní turnaj otevřený všem bojovníkům, panošům i rytířům.“

„Paráda! Bezva! Senzace!“

Učitel gestem přerušil nadšené komentáře. „Je mizivá pravděpodobnost, že by někdo z vás mohl porazit dospělé zkušené bojovníky, ale je na čase, abyste v utkání s nimi prokázali, co umíte. Doufám, že škole neuděláte ostudu, budete bojovat se ctí a ve všech ohledech se zachováte jako praví rytíři.“

„Co si namaluješ na erb?“ zajímal se Rostislav, který si do znaku vybral révu, pohár a sekeru.

„Nevím. Nejraději bych koně a meč,“ váhal Janek.

„Kdepak. Málo vypovídající,“ vrtěl hlavou heraldik. „Což takhle bránu zdejší školy plus meč?“

„Výborný nápad,“ zaradoval se Janek a schválil předběžný náčrtek.

Heraldik vymaloval štíty barvami a postupně je věšel na plot, aby uschly a všichni si je mohli prohlédnout. Obavy žáků se mísily s nadšením při představě první veřejné zkoušky jejich dovedností.

Za dva týdny dorazila do Benerity početná družina žáků z rytířské školy.

„Žádný alkohol, žádná děvčata, žádné podezřelé potraviny!“ zdvihl varovně prst sir Michael. „Alkohol zpomaluje reakce, děvčata rozptylují v nevhodnou chvíli a mějte na paměti, že dostat průjem je v brnění velice nežádoucí. Chcete-li uspět, chovejte se zodpovědně!“

Jenomže mladíci měli v plánu prohlédnout si město, vidět toho co nejvíc a pobavit se. Zapomněli na dobré rady a druhý den se sir Michael velice mračil, když několik žáků musel z turnaje odhlásit. Všude panoval veliký zmatek. Nejvíc diváků se sešlo u dráhy, kde proti sobě vyjížděli dva rytíři a dřevcem se shazovali z koně. Sem byli přihlášení všichni studenti rytířské školy.

„Pojďte se připravit, za chvíli jste na řadě,“ kývl učitel na Janka a Rostislava. Odhlášení spolužáci jim aspoň pomáhali navlékat brnění. Jako prvního vysadili na koně Janka. Narazil si starou otlučenou přilbici a kdosi mu do ruky podal dřevec. „Jed!“ uslyšel zařvání a vyrazil. Tvrdý školní trénink se vyplatil. Sice mu hrot protivnickovy zbraně vrazil do ramena a rozkolísal ho, přesto on zasáhl soka přímo do hrudi. Janek se na rozdíl od něj na koni udržel a tím zvítězil. Strhl přilbici z hlavy a pozdravil diváky, kteří mu mávali.

„Vítězí žák rytířské školy Žaboš z Bahňákova,“ pozdvihl herold erb, na němž byla vymalovaná žába se sekerou. Janek nemohl uvěřit svým očím. Zacloumala jím veliká zlost. Kdo vyměnil jeho štít a nahlásil hloupou školní přezdívku?! Taková ostuda! A proč zrovna na turnaji?! Za tím určitě vězí Bonifác nebo Pavel. Dojel ke své skupině a nechal se sundat z koně. Úplně mu tím zkazili radost z prvního vítězství.

„Přestaň se mračit,“ vzal ho kolem ramen sir Michael. „Kvůli hloupé legraci si přece nepokazíš turnaj. Vlastně máš jen dvě možnosti. Buď pořadatelům soutěže vysvětlíš, co ti kamarádi provedli, nebo pod tímhle jménem dokončíš celé turnajové klání.“

Janek zaváhal. „Co byste mi poradil vy, sire Michaeli?“ zeptal se.

„Já? Být tebou, asi bych přistoupil na hru – zůstal Žabošem a bojoval co nejlépe. Diváci si tvé jméno určitě zapamatovali. Zklamal bys je, kdybys pokračoval pod jiným.“

„Budou se mi smát.“

„Prokážeš-li náležitě schopnosti, smát se přestanou.“

„Ach jo,“ vzdychl Janek a málem prošvihl pohled na Rostislavovo parádní vítězství.

Štěstí Jankovi i Rostislavovi přálo až do chvíle, kdy se měl Janek utkat s mohutným černým rytířem. „Nákej Žaboš bude lízat bláto u kopyt mýho koně,“ houkl bojovník opovržlivě, než si nasadil helmu, a postavil se proti rozzlobenému Jankovi.

Zpočátku dřevcem mířil na Jankovu levou stranu hrudi, ale když se v sedle odklonil doprava, pohnul se i protivníkům dřevcem a vzal Janka přímo na žaludek. Zasažený mladík sletěl do bláta jak přezrálá švestka. Obecenstvo zklamaně zahučelo. „Žaboš, Žaboš,“ začal někdo skandovat a dav diváků se přidal. Janek se zvedl z bláta, sundal helmu a zamáváním poděkoval publiku za projevy sympatie.

„Musím některé diváky zklamat,“ zahalekal herold, „ale tentokrát zvítězil Chrabromil z Černé hory.“

Janek sice prohrál, ale jeho kamarád Rostislav skvěle zabodoval a probodoval se do finále. Učitel ho spokojeně poklepával po rameni a mnul si ruce. „I kdybys toho černého neporazil, jsi dobřej.“

Všichni napjatě očekávali, jak dopadne poslední souboj.

„Ten černej hulvát má pořád stejnou taktiku. Uhni na opačnou stranu, než se ti bude chtít,“ poradil Janek kamarádovi, když jeho koně vedl na startovní značku.

Ač se to zdálo nemožné, Rostislav se dokázal vyhnout soupeřovu dřevci, což soka naprosto vychýlilo z rovnováhy a stačilo jen malé postrčení, aby spadl z koně.

Herold se musel hodně namáhat, aby překřičel jásající dav. „Absolutním vítězem této disciplíny je Rostislav z Viničních strání a vyhrává nádhernou přilbici, kterou jako klenot zdobí pozlacená lví hlava.“

Diváci přelezli hrazení a obklopili Michaelovy panoše, aby jim pogratalovali. Jankovi někdo poklepal na rameno.

„Tati?“ překvapeně vykulil oči.

„Ani nevíš, synu, jak jsem na tebe pyšný. K vítězství ti zbýval jen malý krůček. A víš co mě nejvíc dojalo? Že se nestydíš za svůj původ. Žaboš z Bahňákova. Každý si toho jména všimne a vidí, že i prostý člověk může být skvělým rytířem. Potěšil jsi mě.“ Otec měl v očích slzy, když svého syna objal.

A už se toho jména nezbavím, pomyslel si Janek v duchu. Najednou nevěděl, jestli má Bonifáce a Pavla proklínat nebo jim poděkovat.

„Janku, Janku,“ spěchal k nim Rostislav se starším mužem ve skvostném obleku. Hned se ujal představování: „Tohle je můj nejlepší kamarád se svým otcem a tohle je můj děda.“ Potom podal Jankovi svoji sice starou, ale skvěle řemeslně zpracovanou helmu. „Děda souhlasí, abych tuhle přilbici, kterou kdysi získal jako odměnu za své služby králi, daroval tobě, svému nejlepšímu

kamarádovi.“

„Děkuji,“ rozzářil se Janek, „kéž bych ti i já mohl dát nějaký pěkný dárek.“

„Já už ho přece dostal,“ usmál se Rostislav.

„A co?“

„Tvoji dobrou radu. Díky ní jsem vyhrál. To je dárek nad dárky.“

Nakonec škola rytířů slavila ještě jeden úspěch. Pavel zvítězil v lukostřelbě. Osobně si ale odměnu převzít nešel, prohlásil, že mu není dobře a poslal místo sebe Bonifáce. Sir Michael zářil spokojeností a slíbil svým studentům, že je bude dál prohánět, aby se svého triumfu jednou dočkali i ostatní.

8) Odměna v haraburdí

„Vstávej Rostislave,“ budil Janek svého kamaráda v časných ranních hodinách.

„Nech mě spát,“ přetáhl si rozespálý rádoby rytíř deku přes hlavu. „Jsem jako moucha uzemněná plácačkou.“

„Koukej vstávat, musíme někomu pomoci,“ nenechal se odbýt Janek.

Rostislav mumlal tiché kletby, ale nakonec se vyhrabal z postele a následoval Janka ke stájím. Jakmile vstoupil dovnitř, spadla mu brada. Temně modrý hřebec s jiskřivou hřívou a bílou kresbou blesku na čele zde pošvihával ocasem.

„Zvedni mu přední nohu, musím mu z kopyta vypáčit zaseknutý kámen a zabrousit otřepané okraje.“

Rostislav se dokonale probudil teprve až teď. „Co se stalo?“ zamračil se při pohledu na bolavou nohu bleskového oře. Vtom i do jeho mysli pronikla žádost o pomoc. Divoká bouře je vybízela, aby nasedli na Sluneční vítr a okamžitě přijeli.

Kůň je zanesl do skal za řekou, kde se po vydatných deštích utrhł mohutný kamenitý svah. V jeho blízkosti postávali bleskoví koně a pokoušeli se hrabat kopyty.

„Pomozte nám ji zachránit,“ otočila k nim hlavu Divoká bouře.

„Koho zachránit?“

„Přece naši přítelkyni Janyvanu, vědmu a bylinkářku. Zůstala uvnitř, když lavina zasypala její dům.“

„No nazdar,“ rozhlédl se Janek. „Budeme potřebovat náradí a možná i další lidi, abychom ji pod tím kamením našli.“

Vtom se ozvalo jakési ťukání. „Je naživu,“ začal Rostislav zkoumat, odkud

se tlumený zvuk ozývá. „Pomoz mi odvalit tenhle balvan,“ požádal Janka. Oba panoši zabrali a po nemalém úsilí se jim podařilo velký skalní blok převrátit. Pod ním se nalézala dutina, z níž se vysoukala starší žena v zaprášené tunice. Trochu kulhala a na hlavě měla krvavý šrám.

„Ani nevíte, jak ráda vás vidím,“ rozhlédla se po všech přítomných. „Díky, přátelé.“

Bleskoví koně se vzepjali a hřívky jim radostně zajiskřily.

Pak vědma obrátila pohled ke svahu. „Asi jsem přišla o střechu nad hlavou, že?“ vzdychla smutně.

„Pojed'te s námi, ve škole se volná postel vždycky najde,“ navrhl Janek.

„Jasně. Sir Michael vám zaručeně pomůže,“ dodal Rostislav.

„Sira Michaela dobře znám,“ pousmála se Janyvana. „Ráda ho zase uvidím,“ dodala a pohládila bleskového koně, který se k ní přitočil. Mladíci jí pomohli nasednout a koně je dovezli do školních stájí dřív, než se probudili první spáči. Hned poté zmizeli a Rostislav šel vyhledat učitele, aby mu ohlásil nečekaného hosta.

U snídaně už se vědma objevila v čistém oblečení a se zavázanou hlavou.

„Milí žáci,“ oslovil své studenty sir Michael, „tato žena přišla o svůj domov a potřebovala by vaši pomoc se stavbou nového obydlí. Hledám dobrovolníky, kteří se nebojí přiložit ruku k dílu.“

Janek s Rostislavem se okamžitě přihlásili. Nikdo další se k nim však nepřipojil.

Sir Michael si oba zavolal k sobě. „Zajed'te do vsi pro tesaře a jeho pomocníky, naložte na povoz všechno potřebné a naše vědma si vybere, kde postavíte její nový dům.“

Ještě než odjeli, učitel se k nim naklonil: „Poslyšte vy dva, nezahlédli jste náhodou u té vědmy nějaké bleskové koně? Prý se s nimi kamarádí.“

„Viděli jsme je,“ přikývl Janek, „snažili se ji zachránit, když její dům zasypalo kamení.“

„To jsem blázen. Místo aby sloužili rytířům, přátelí se se starou bábou,“ mumlal učitel nespokojeně, ale na cestu je bohatě zásobil jídlem i náradím.

Za dva týdny byl dům hotový včetně nezbytného vybavení uvnitř.

„Jste ti nejšikovnější rytíři, jaké kdy Michael učil,“ řekla jim vědma na rozloučenou. „Jsem vaší dlužnicí. Ale něco malého bych vám snad nabídnout mohla.“ Podala Jankovi kousek světlé kůže, kde byla namalovaná mapka. „Tohle vás zavede k mojí tajné jeskyni ve skalách. Mám tam nějaké haraburdí, ale třeba se vám něco z toho bude hodit. Vyberte si a tuhle mapku zanechte uvnitř jeskyně.“

Rostislav nedůvěřivě nahlédl Jankovi přes rameno. „Nebylo by jednodušší,

kdybyste nám sama ukázala cestu?“

„Bolí mě noha,“ odmítavě zavrtěla vědma hlavou, „však vy si něco vyberete i beze mě.“

Oba poděkovali a s trochou lítosti Janyvanu opustili.

Neprodleně zamířili do skal, protože je popoháněla zvědavost, co asi vědma ve své tajné jeskyni ukrývá. Podle mapky našli místo rychle a Rostislav pochopil, proč s nimi Janyvana nechtěla jít. Klikatou nerovnou cestičkou šplhali hodně vysoko, než se vydrápali ke vchodu do jeskyně. Vstoupili dovnitř a pocítili lehké mravenčení. Lucerny na stěnách se samy od sebe rozsvítily.

Janek odložil mapku a rozhlédl se. „Haraburdí? Tomuhle říká haraburdí?“ nevěřícně zavrtěl hlavou. Představoval si, že takhle nějak by mohla vypadat královská pokladnice. „Za tenhle peníz by rodiče mohli mít krávu i opravenou střechu a všichni bratři nové boty,“ zdvihl z naplněné truhlice jednu zlatou minci.

„Víš, co říká můj děda?“ prohrábl se mincemi Rostislav. „Že pokud majetek nepřináší radost, je zbytečné být bohatý.“

„Chceš tím naznačit, že bych si neměl vzít peníze?“ zaváhal Janek.

„Já nevím. Když mě děda učil hospodařit, zjistil jsem jednu věc. Kdykoliv někomu zaplatíš, okamžitě se vynoří potřeba platit další a další záležitosti. Je to jako začarovaný kruh. Být tebou, asi bych si vybral něco – něco, co potřebuješ ty.“

Janek se znovu rozhlédl. Prošel kolem koberců, zdobených skříněk, pohárů, šperků a zastavil se u naskládaného oblečení. Kožené kazajky, vesty, košile, zdobené opasky... mohl by vypadat jako zámožný šlechtic.

„Kašli na to,“ odtáhl ho Rostislav o kousek dál. „Víc by se nám hodilo bojové vybavení nebo brnění.“

„Já už dobrou meč mám,“ vytáhl Janek z pochvy svou kouzelnou zbraň. Rostislav vyprskl smíchy, když uviděl rezavou čepel.

„Nediv se. Jak jsme stavěli, neměl jsem na něj čas,“ prstem pohladil Janek záštitu a rezavé skvrny se vmžiku začaly ztrácet. Všiml si zvláštního lesku na čepeli. Otočil se k vedlejší polici a meč se rozzářil naplno. Odrazil světelné prasátko na kulatý kovový štít. Janek ho zdvihl. Byl neobvykle lehký. Jakmile se zdobeného okraje dotkl svým mečem, štít se po obvodu rozjasnil a jemně vytepané symboly ohnivě zsvětélkovaly.

„Ukaž! Musí být kouzelný,“ obdivně si ho prohlížel i Rostislav. „A hele – nemohl by tvůj meč ukázat něco vhodného i pro mě?“

Janek pohnul zbraní a světlo se zachytilo v ozdobě toulce, položeného vedle nenápadné kuše. Rostislav po ní sáhl a vyzkoušel ji. „Tuhle беру, je perfektní,“ prohlásil spokojeně a připnul si toulec na rameno.

Ve škole už na ně čekal sir Michael a nechal si všechno dopodrobna vylíčit. „Dobře jste si vybrali,“ prohlédl si štít i kuši. „Jsem rád, že jste naši vědmě pomáhali,“ poklepal je po ramenou a poslal je do kuchyně, aby se po cestě občerstvili.

„A víte vy vůbec, že Janyvana je Michaelova maminka?“ zeptala se kuchařka Andělka a zasmála se jejich udiveným výrazům. V dobrém rozmaru jim naservírovala ty nejbáječnější lívance na světě.

9) Lapkové

„Cože? Další promáčkнутý kyrys?“ zamračil se sir Michael, když jeho žáci vraceli půjčené součástky brnění. „Hrom do dračí hlavy! Máme snad trénovat nazí nebo co?!“

Mladí bojovníci urychleně a nenápadně vyklízeli prostor kolem rozzlobeného učitele. Jako poslední tu zůstali Janek s Rostislavem, aby uklidili výstroj.

„Hej, vy dva,“ houkl na ně učitel, „zítra ráno naložte na vůz všechny poškozené součásti našeho vybavení. Vzkazte Aloisovi, ať je doveze na hrad Vrchlíkov a nechá je u mistra platněře opravit. A vy dva pojedete jako ozbrojený doprovod.“

„A máme počkat, až bude všechno opraveno?“

„To věřím, že by se vám líbilo dva tři týdny se někde flákat po lesích. Kdepak! Na Vrchlíkově jenom přespíte a vrátíte se. Na opravy dohlédne Alois.“

Rostislav s Jankem si vyměnili zklamané pohledy. Celý den se budou na koni courat za pomalým vozem a pak zase rychle šupem zpátky. Nic, co by mladíky potěšilo.

Cesta byla přesně tak nudná, jak se obávali. A co čert nechtěl, kousek před cílem narazili na velký strom skácený přes cestu. Pokusili se ho odtáhnout pomocí koní, ale vzpříčený kmen vzdoroval všem jejich snahám.

„Pilu s sebou mám,“ drbal se na hlavě vozka, „ale už se stmívá, takže do tmy tuhle překážku neodstraníme.“

Chvilku se radili a potom vyslali Rostislava na hrad, aby přivedl nějaké pomocníky s lucernami. Janek odložil zbroj, vyhrnul si rukávy a pustil se s Aloisem do rozpůlení kmene. Mezitím se setmělo a řezali spíš už jenom po hmatu. Vtom se Jankovi zatmělo před očima a ztratil vědomí. Podobně se vedlo i Aloisovi.

Uprostřed lesa se rozzářila lucerna a tmavé postavy začaly prohledávat

povoz. Lapkové chvíli nadávali, když zjistili, že je plný poškozené zbroje. Nakonec vozkovi sebrali váček s penězi a odvedli všechny koně.

„No tak! Prober se! Slyšíš? Tak už se konečně prober!“ Mladík v loveckém oblečení a v koženém klobouku třásl Jankem tak dlouho, až panoš otevřel oči a hekl bolestí, když se na hlavě dotkl veliké boule.

„No sláva! Oba jste v pořádku?“ pomohl mu mladík vstát a ohlédl se po vozkovi. Ten už mezitím s lucernou kontroloval, co jim chybí.

„Ukradli peníze na opravy, sebrali koně... pila se jim taky hodila, ale vůz nám naštěstí nepoškodili,“ hlásil Jankovi.

„Tihle lapkové nás tu otravují už tři týdny,“ postěžoval si mladík. „Jsou jako duchové. Ukradnou, co se dá, a rychle zmizí. Párkrát jsme je honili, ale vždycky nám ujedou.“

„Tentokrát neujedou! Nemůžu se do školy vrátit bez koně,“ odhodlaně prohlásil Janek.

Mezitím dorazila pomoc z hradu. U Janka se zastavil Rostislav: „Nezranili tě? Neukradli ti meč? No jasně, že neukradli, když je tak děsně rezavej!“ Vyslechl, co se stalo, a rozzlobil se stejně jako jeho kamarád.

„Až půjdou všichni spát, vyklouzneme z hradu a podáme si je,“ zašeptal rozčileně.

„Můžu se k vám přidat?“ ozval se stejně tiše mladík v klobouku.

„Jak ti říkají?“

„Andy.“

„A umíš udržet tajemství?“

„Samozřejmě. Taky vás můžu nenápadně dostat z hradu a připravit koně.“

„To se hodí,“ přikývl Rostislav.

Z hradu se vyplížili až hodně pozdě v noci. Díky Andymu, který znal hrad jako své boty, si jich nikdo nevšiml. Nad krajinou právě vycházel měsíc, takže ani nepotřebovali lucernu. Na hranici lesa panoši zadrželi své koně. Jejich průvodce v klobouku na ně zvědavě pohlédl. A vzápětí vykulil oči, protože se tu zničehonic objevili dva oři s modrou srstí a se znamením blesku na čele.

„Ano. Dokážeme najít lupiče a dohonit je,“ odpověděli bleskovi koně chlapcům.

„Umíš jezdit bez sedla?“ zeptal se Janek mladého průvodce.

Andy se beze slova vyhoupl na koňský hřbet za něj a chytil se ho kolem pasu. Letěli cikcak nad lesem. U jezírka spatřili oheň a tábořiště. Koně vlétli mezi čtyři odpočívající lapky a mladíci se na ně vrhli. Dva z nich spoutali dřív, než se zmohli na odpor. Zbývající lupiči sáhli po zbraních, ale proti rytířskému výcviku neměli šanci. V několika minutách byli přemoženi. Janek se rozhlédl a našel školní koně i uloupené věci. Za hodinku už všichni stáli před hradem i se

spoutanými lapky.

„Kdyby se někdo ptal, mě jste celý večer ani nezahlédli,“ spiklenecky na ně mrkl Andy. „Já neprozradím vaše tajemství a vy na oplátku zachovejte to moje.“

„Jaké tajemství měl na mysli?“ zeptal se nechápavě Janek, když jejich průvodce zmizel.

„Těžko říct,“ pokrčil rameny Rostislav, „třeba mu v noci zakázali opouštět hrad.“ Avšak i jemu vrtalo hlavou, kdo vlastně tenhle tajemný mladík je. Tvář skrýval pod kloboukem a vůbec se nezmínil, jakou funkci na hradě zastává. Kdo ví – třeba ho ještě někdy potkají a dozvědí se víc.

To bylo slávy, když panoši předali lupiče strážím. Hradní pán jim osobně poděkoval a slíbil, že za odměnu nechá školní zbroj opravit zdarma. Janek i Rostislav už se těšili, jak si touhle zprávou šplhnou u sira Michaela.

10) Čas na sprosté slovo

Venku mrzlo až praštělo. Sir Michael zkrátil výcvikové hodiny na koních a místo nich zařadil výuku tance. Poslové opět vyrazili do světa, aby pozvali hosty na tradiční ples, který pořádala rytířská škola každý rok. Největší potíže při tanci měl Janek. Pletly se mu kroky, vždycky se otáčel opačně než ostatní a spolužáci se mu opět začali pošklebovat.

„Křupanům z Bahňákova se musí říkat, zda se otáčíme k leknínu nebo k rákosu, protože levou a pravou stranu si pletou.“

„Možná si myslej, že tancovat je stejný jako šlapat bláto.“

„A úklonu maj natrénovanou ze sbírání brambor.“

Janek zatnul zuby a snažil se zapamatovat taneční figury. Stejně mi tyhle hlouposti k ničemu nebudou, myslel si v duchu a opět zakopl o vlastní nohu. Dokonce i Rostislav nad ním otáčel oči v sloup.

„Až budeš tančit na královském dvoře, nemůžeš vypadat jako nemehlo,“ ukazoval Jankovi správné kroky.

„Co bych asi tak dělal na královském dvoře?“ otráveně vrčel Janek.

Mnohem raději by střílel z luku nebo trénoval soubojové techniky. Zazlíval siru Michaelovi, že tolik času věnuje nácviku neúčinného trdlování.

„Poslouchejte, pánové!“ přiběhl se svitkem v ruce mezi spolužáky Pavel.

„Dostal jsem zprávu, že princezna Anežka z Ovčích obzorů se vrací z francouzské školy domů a uvolila se navštívit náš ples s několika dvorními dámami a přítelkyněmi.“

„Bezva. Rád se s ní seznámím,“ mnul si ruce Bonifác, který tančil ze všech nejlépe.

Rostislav drcnul loktem do Janka: „No vidíš! Přece si neuděláš ostudu před princeznou.“

„Dej pokoj!“ ohnal se po něm Janek a mračil se ještě víc než předtím. Služebné a kuchařky, které rytířům pomáhaly při nácvičku tanečních figur, se chichotaly do dlaní.

Náhle se na chodbě ozvaly vzrušené hlasy. Do taneční síně vtrhl chlapík zabalený v kožešinách s krvavým šrámem na tváři. „Zdravím vás, sire Michaeli. Máme potíže.“

„Stalo se něco?“ učitel prudkým gestem zarazil hudbu. Všichni zpozorněli.

„U jedlového lesa nás přepadli lapkové, zabili čtyři muže, mého bratra těžce zranili a mě omráčili. Když jsem se probral, vozy i s dobyt看em byly pryč.“

„Kdy se to stalo? A kolik těch lupičů bylo?“

„Těžko říct,“ bezradně rozhodil muž rukama, „nejmíň osm. Byli dobře vyzbrojení a s mečem to uměli zatraceně dobře. Přepadli nás po ránu, krátce poté, co jsme opustili Vrchlíkov.“

„Co na to baron?“

„Poslal tři muže, aby tu bandu sledovali, ale jestli zamíří na hrad loupeživého rytíře Slavoboje a dostanou se za soutěsku, je náš dobytek i veškeré jídlo ztraceno.“

„Do háje! Zrovna teď! Přece naši hosté na plese nebudou louskat cvrčky!“ Dlužno říci, že učitel místo slova „háje“ použil úplně jiné slovo.

„Ale sire Michaeli,“ tiše ho napomenula kuchařka Andělka, „máte jít žákům příkladem a ne používat sprostá slova.“

„Když si představím, že místo opečeného selátka naservírujeme vznešeným dámám a hostům křížaly, dělá se mi černo před očima. A to je čas na sprosté slovo!“

Učitel se několikrát zhluboka nadechl a potom přikázal: „Všichni žáci v zimním vybavení a lehké zbroji ať jsou do půl hodiny připraveni k odjezdu. Pokusíme se ty lupiče dohnat, než vjedou do soutěsky, a bez milosti je zlikvidovat. Ať mě čert vezme, jestli Slavoboj bude tloustnout z kradeného dobytka!“

Od školy vyjeli ostrým tempem, ale čas od času museli zvolnit, aby nevyčerpali koně. V jedné takové chvíli si Janek s Rostislavem všimli, že se k nim připojil jezdec v kožešinové čapce.

„Čau kluci,“ mrkl na ně, když zpomalili, aby si ho mohli prohlédnout.

„Andy? Kde se tu bereš?“

„Pozvali mě na ples. Ale vidím, že je tu veselo už dneska.“

„Koukám, že taky nemůžeš chybět u žádné zábavy, co?“ rýpnul si Rostislav.

„Akorát je škoda, že je nedohoníte,“ vzdychl Andy a tázavě se zadíval na Janka.

„Vím, co myslíš, ale teď se nemůžeme ztratit. Vypadali bychom jako zbabělci,“ odpověděl na nevyslovenou otázku, proč ještě nepřivolal bleskové oře.

„Tuhle drobnost klidně zařídím,“ pobídl Andy svého koně a mladíci sledovali, jak hovoří se sirem Michelem.

„Janku! Rostislave!“ zavolal je učitel. „Vy dva doprovodíte našeho hosta zpátky do školy. A nikde se neloudejte, ať nenastydne.“

Jakmile se jim spolužáci ztratili z očí, dotkli se Janek i Rostislav svých dlaní. Sluneční vítr i Divoká bouře se s nimi radostně uvítali. Andy se stejně jako minule vyhoupl na koně za Janka. Za okamžik už spatřili tři vozy, stádo i lupiče. Bylo jasné, že za pár minut dorazí loupeživá banda k soutěsce, kde se snadno ubrání proti jakékoliv přesile.

„Mohli bychom jim rozehnat stádo,“ navrhl Janek.

„Nebo nějakým způsobem poškodit vozy,“ hledal další možnosti Rostislav.

„A co třeba zatarasit soutěsku?“ Andy mířil ukazováčkem k velkému kameni na skále.

„Dobřej nápad!“ pobídl Janek bleskového oře novým směrem.

Všichni tři se opřeli do viklajícího se balvanu, ale ani spojenými silami ho nezvládli převalit.

„Co říkáš, má krásná Divoká bouře? Dokázala bys nám pomoci?“ oslovil svou modrou kobytku Rostislav.

„Zkusím to,“ odpověděla, „ale uhněte mi z cesty.“ Postavila se zadkem k balvanu a prudce uhodila zadními kopyty do skály. Kolem se modře zajiskřilo a balvan se s mohutným rachotem zřítíl dolů.

„Paráda!“ vydechl Janek, když se usadil prach. „Líp už se to povést nemohlo.“

Zůstali na skále a škodolibě pozorovali zlostné pobíhání lupičů, když zjistili, že cesta soutěskou není přístupná. Otočili stádo a vyrazili po cestě zpět. Zakrátko se setkali s baronovými muži i našťavanými panoši. A protože se lupiči odmítali vzdát, nevyvázli ze soubojů se zdravou kůží.

Janek, Andy a Rostislav si museli pospíšet, aby do školního areálu dorazili dřív než se vrátí zbytek skupiny.

Školní ples se báječně vydařil. „Nechceš konečně přestat trucovat a vrátit se domů?“ zeptala se princezna svého bratra Pavla.

„Dokud se král neomluví mému vychovateli, zůstanu tady.“

„Dřív nebo později tě otec najde a obviní sira Michaela, že tě ukrývá.“

„Až ze mně bude rytíř, odjedu do ciziny a už se nikdy nevrátím.“

„Jsi stejně tvrdohlavý jako on,“ vzdychla princezna a mávla nad svým bratrem rukou.

Když se vedle princezny Anežky objevila zlatovlasá kráska v modrých šatech, Jankovi i Rostislavovi údivem poklesla brada. „Ale to je přece... to je přece... Andy!“

„Myslel jsem, že ji znáte,“ přitočil se k nim princ Pavel. „Slečna Andrea je dcerou barona z Vrchlíkova. A je velkou kamarádkou mojí sestry.“

Nakonec byl Janek rád, že se naučil aspoň trochu tančit.

„Šlápl jsem jí na nohu jen jednou,“ pochlubil se Rostislavovi.

„Víš, nějak se s tím nemůžu smířit,“ posteskl si Jankův nejlepší kamarád, „takovej bezva kluk a ona se z něj nakonec vyklube holka. Ach jo.“

11) Nezničitelný strom

„Co dělá na cvičišti plevel?“ zamračil se sir Michael, když uviděl půlmetrový stromek, který tu po plese zničehonic vyklíčil. Mávnul mečem, aby ho podetnul, ale ostří se od rostliny jen neškodně odrazilo. Při druhém pokusu o jeho likvidaci zabrněla učitele ruka. Zavolal sluhy, aby stromek vykopali. Muži propotili vše, co měli na sobě, ale ať se snažili jak se snažili, stromek držel v zemi jako přibitý. Odpoledne se na jeho větvíčkách objevily dva kvítky.

Ráno čekalo na obyvatele školy překvapení. Malý stromek přes noc vyrostl do třímetrové výše a bez ohledu na chladné dny na něm vypučely květy.

„Tohle se mi vážně nechce líbit,“ mumlal pod vousy sir Michael. Potom mezi květy zahlédl dvě dozrávající švestky. Dloubl do nich mečem, aby je shodil, ale to neměl dělat. Zralé plody se na zemi rozprskly a palčivé jiskry pokropily celé okolí stromu. Všichni, kdo stáli poblíž, utrpěli popáleniny.

Učitel se neohlížel na zranění a sáhl po nejbližší větvi. „Všechny květy musíme otrhat nebo osekát!“ nařídil rozzlobeným hlasem. Žáci následovali jeho příkladu, ale nedokázali uškubnout jediný lísteček ani ulomit větev. Strom odolával jakémukoliv ostří, ohni a dokonce i vařící vodě, kterou sem donesli sluhové. Jediný, komu se podařilo větev useknout mečem, byl Janek. Hned se pustil do druhé, do třetí, do čtvrté... Vtom se zarazil. Měl ruce plné puchýřů. Když usekl pátou, puchýře praskly a dlaně mu zaplavila krev.

„Ukaž, já budu pokračovat,“ půjčil si jeho meč Rostislav. Popadl rezavou zbraň, která jako jediná odsekávala větve plné květů. Po pátém úderu dopadl stejně jako Janek. Panoši se o zbraň střídali, ale větví jako by neubývalo.

„Stop!“ zarazil je učitel. „Jestli zbyl někdo se zdravýma rukama, ať dojde

pro vědmu Janyvanu,“ rozkázal zachmuřeně. „Na tohle sami nestačíme.“

Kuchařka Andělka spráskla ruce, když viděla, kolik bolavých dlaní musí zafačovat.

Druhý den na stromě dozrálo plno švestek a mezi nimi zářily nové květy. Panoši se postavili do bezpečné vzdálenosti a bolavýma rukama se pokoušeli srážet švestky kamením. Ovoce ochotně padalo na zem a potom v jedné chvíli prudce explodovalo. Oheň vystřelil mnohem dál než minule a zapálil dřevěné stáje. Při výbuchu se otřásly hradby a spadlo z nich několik mohutných kvádrů. Všichni běželi hasit a zachraňovat koně. Ani si nevšimli, že vědma Janyvana právě dorazila. Jen taktak že ji jeden padající kvádr nezasáhl.

Pomalou přistoupila ke stromu a dotkla se jeho kmene. Sir Michael ji zahlédl a div že ho nesklátila mrtvice. „Nechod' k němu tak blízko, zabije tě,“ vykřikl a náhle nevěděl, jestli má dřív zachraňovat vědmu nebo splašené koně. Když se situace konečně uklidnila a koně byli odvedeni do bezpečí, zatáhl Janyvanu do jídelny a poručil donést ze sklepa nejlepší víno. „A teď mi pěkně na rovinu pověz, jestli tu zatracenou dřevinu dokážeš zlikvidovat,“ obrátil se na ni a vydatným douškem vína spláchl pachů' popela.

„Asi tě nepotěším,“ prohlížela si vědma Michaelovu popálenou tvář. „Kouzelný strom může podetnout jen ten, kdo ho zasadil. Tuhle švestku sem přinesl někdo velice rozzlobený a jistojistě doufá, že vám hodně znepríjemní život.“

„Nevěřil bych, že taková ovocná bestie může existovat.“

„Kouzelné stromy jsou vzácné a poněkud nevyzpytatelné. Třeba přijdeme na způsob, jak s touhle švestkou vycházet po dobrém.“

„Zbláznila ses?!“ nevěřičně pohlédl na vědmu Michael. „Ten strom je zabiják!“

„To se ještě uvidí,“ odstrčila Janyvana pohár a nechala sira Michaela u stolu samotného.

Nejdřív vyhledala Janka a Rostislava. Zavedla je ke stromu a přidělila jim košíky. Velice jemně trhala švestku za švestkou a se stejnou opatrností je kladla do košíků. Mladíci neklidně přešlapovali. Sice na sobě měli lehkou zbroj, ale před výbuchem by je chránila jen částečně. Skoro litovali, že si nenavlékli i helmu a kovové chrániče nohou. Obdivovali odvahu vědmu, která se tu pohybovala jen v režných šatech a kožešinové vestě. Jakmile byly košíky plné, vydali se na cestu do skal, kde by případný oheň neměl napáchat velké škody.

Nyní se podívejme na hrad loupeživého rytíře Slavoboje. Do jeho komnaty právě vstoupil nenápadný stařec. „Tak co, kouzelníku? Podařila se tvá pomsta?“ vyzvídal Slavoboj.

„Ani si pořádně nevšimli, kdo jsem,“ uchechtl se stařec. „Ti nafoukaní panáčkové, co přemohli tvou družinu, netuší, že mezi těmi, kdo nepřežili, byl můj vnuk. Ale už brzo se ta jejich prokletá škola promění na prach a spáleniště.“

„Tohle vážně tvůj kouzelný strom dokáže?“ zapochyboval Slavoboj.

„Semínko zla úspěšně zničilo celá města. Co je proti nim hloupá škola. Vsadím se, že už vyklíčilo a do měsíce bude z jejich pevnosti ruina.“

„Jen aby,“ nedůvěřivě pokrčil rameny Slavoboj.

„Snad o mně nepochybuješ? S mou pomocí můžeš obsadit všechny hrady v okolí, včetně královského,“ napřímil se stařec a z jeho očí sršely blesky.

„Beru tě za slovo, kouzelníku,“ spokojeně zamnul rukama loupeživý rytíř a v duchu si představil, jak na svou hlavu pokládá královskou korunu.

Ale vraťme se zpět k Jankovi a Rostislavovi. Vynesli koše s nebezpečným obsahem až k rokli a opatrně se spouštěli na její dno. Jak si na příkré stezce předávali košíky, vědma si zvrtila nohu a upadla přímo do švestek. Janek ji odstrčil a zalehl, aby mezi výbuchem a křehkou ženou byla aspoň jeho zbroj. Rostislav se přikrčil v očekávání exploze. Ve skalách se honil vítr, ale nic jiného se neozvalo. Janyvana vstala a vděčně kývla na Janka.

„Fialová ti sluší,“ zasmál se Rostislav, když se jeho kamarád zdvihl. Švestková šťáva zabarvila nejen brnění, ale i obvazy a tvář.

„Hrome! Pálí to jak čert,“ ohmatával si zafačované ruce Janek. Vědma začala rychle odmotávat obvazy. Ejhle, světe div se, Jankovy dlaně byly pod nimi zahojené a růžové.

„Na co čekáš? Taky si namoč ruce do švestek,“ přikázala vědma Rostislavovi. Jakmile ji poslechl, popraskané puchýře se přímo před očima vyhojily a oba mladíci tu stáli živí a zdraví.

„No vida!“ zaradovala se Janyvana. „Měla jsem pravdu. Kouzelný strom nemusí být zlý. Když se k němu budete hezky chovat, všechn žár zůstane ve švestkách. Víte co? Zkusíme z jeho plodů vyrobit léčivý nápoj.“

A jak řekla, tak se i stalo. Od té chvíle si v rytířské škole kouzelnou švestku nemohli vynachválit.

12) Kouzelníková věž

Jednoho krásného dne dorazil do školy rytířů kočár zdobený královskými znaky, s ozbrojeným doprovodem, tažený výstavními bělouši. Princ Pavel se rozběhl na nádvoří, aby zjistil, kdo přijel. Když z kočáru vystoupil královský

čaroděj, schoval se za nejbližší zdi.

„Není třeba se ukryvat. Vím o tobě, princí.“

Pavel vzdychl a šel kouzelníka pozdravit. „Sestřička Anežka si zase pustila pusku na špacír?“

„Buď bez obav, princí, tvůj otec zatím nic neví. A nyní mě zaved' za svým učitelem. Musím s ním něco neodkladně projednat.“

Čaroděj se zaradoval, když zjistil, že je tu na návštěvě vědma Janyvana. Vzápětí se s ní i se sirem Michaelem uchýlil do poradní místnosti. Radili se jen krátce. Hned nato učitel svolal budoucí rytíře. „Musím vám oznámit,“ pravil, „že baron z Vrchlíkova byl přepaden loupeživými rytíři a ti se zmocnili jeho hradu. Barona a jeho dceru Andreu sice nezabili, ale zlý kouzelník je uvěznil ve své věži. Potřebuji čtyři dobrovolníky, kteří jsou ochotni se podílet na jejich záchraně.“

Kandidáti na rytíře postoupili o krok vpřed jako jeden muž.

„Výborně!“ ocenil jejich přístup sir Michael a vybral si čtyři nejlepší. Byli to Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek. Zavedl je k čaroději, aby mohlo pokračovat plánování záchranné akce.

„Viděl jsem na vlastní oči,“ vysvětloval právě čaroděj, „jak jeden z obránců probodl kouzelníkovo srdce, ale ten lump se jen oklepal, vstal a znovu začal sesílat kouzla.“

Vědma pozorně naslouchala a zamračila se. „Určitě své srdce někam schoval a má ho bezpečně uložené ve věži. To by zároveň vysvětlovalo, proč je k lidem tak chladný a krutý.“

„Copak může někdo odložit své srdce?“ podivil se Janek.

„Kouzelník ano. Možná ho něco trápilo a chtěl se zbavit svých pocitů...“ přemítala zamyšleně vědma.

„Soustřed'me se na náš problém,“ přerušil ji čaroděj a ujal se slova.

„Existuje kouzlo, kterému říkáme zrcadlová skříňka,“ obrátil se na vykulené panoše a když viděl, že dávají pozor, pokračoval. „Skutečné srdce je kouzlem přemístěno dovnitř a v hrudi čaroděje zůstane jen zrcadlová kopie, kterou nejde zničit.“

„Nikdo ho nedokáže zabít?“ zachmuřil se Bonifác.

„Jediná možnost, jak čaroděje přemoci, je najít skříňku a rozbít ji.“

„Přesně tak,“ přitakal sir Michael. „Já, vědma a královský čaroděj upoutáme kouzelníkovu pozornost a vy čtyři se mezitím vypravíte do jeho věže, osvobodíte barona s Andreou, vypátráte zrcadlovou skříňku a naděláte z ní střepy.“

„A co když se čaroděj nečekaně vrátí?“ zvažoval princ Pavel.

„My už se postaráme, aby neměl na návrat ani pomyšlení,“ sebevědomě zdvihl bradu královský čaroděj.

„Ale vaše úloha taky nebude jednoduchá,“ obrátila se k mladíkům vědma. „Počítejte s tím, že ve věži narazíte na strážce a pravděpodobně i na kouzelné pasti.“

U stolu se chvíli rozhostilo ticho, potom ale královský čaroděj s povzdechem sáhl za sebe a na stůl postavil klec s kavkou. Otevřel dvířka. Kavka vylétla a usadila se princi Pavlovi na rameni.

„Opravdu mám vzít Káču s sebou?“ podivil se, že ho bude doprovázet čarodějův ptačí miláček.

„Umí najít kouzla a umí se jim vyhnout. Dávejte mi na ni pozor.“

Poté královský čaroděj přemístil čtyři panoše na dohled od kouzelníkovy věže. „Zůstaňte v úkrytu, dokud moje kavka nevyletí směrem k věži,“ nařídil jim. „Pak se pokuste co nejrychleji splnit svůj úkol.“

Jakmile čaroděj zmizel, Bonifác podotkl: „Dveře do věže vypadají bytelně. Doufám, že je dokážeme vyrazit.“ Ostražitě sledovali, zda se někde něco nepohne. Kavka seděla na nízké větvi a čechrala si peří.

„Podívejte! U dveří se mihl nějaký stín,“ zašeptal Janek a vystrčil hlavu, aby lépe viděl.

„U jakých dveří?“ udiveně si promnul oči Rostislav. Tam kde před chvílí viděli dveře, se nyní nalézala jen kamenná zeď.

Kavka cosi zažvatlala, roztáhla křídla a zamířila k věži. Mladíci popadli své zbraně, utáhli si opasky, aby jim kroužkové košile dobře seděly, a rozběhli se za ptákem.

„Kde jsou dveře, Káčo? Ukaž nám je!“ snažil se Pavel přimět kavku ke spolupráci. Ta však vylétla až nahoru na vršek cimbuří a tam se usadila. Hmatali podél stěny, ťukali do kamenů, ale dveře nikde.

„Co teď?“ podíval se Bonifác na ostatní. „Věž se nahoře rozšiřuje. Tam nedokážeme vyšplhat.“

„Já bych věděl,“ podíval se Rostislav na Janka a sundal si vyztuženou rukavici.

„Jsem pro. Jinou možnost ani nemáme,“ přikývl kamarád a stejně jako Rostislav se dotkl blesku na své dlani.

„Co? Co to má být?“ couvl Bonifác o krok zpátky, když se zčistajasna vedle nich objevili dva modří koně.

„Tak co je s vámi, pánové? Nasedat!“ neubráníl se úsměvu Rostislav, když si všiml, jak Pavel s Bonifácem s otevřenou pusou zírají na bleskové oře. „Díky nim jsme nahoře raz dva.“ Podali kamarádům ruku, aby jim pomohli na hřbet koní a než se člověk stihl dvakrát nadechnout, stáli nahoře na věži.

„Tady taky nejsou žádné dveře. Ani poklop,“ obcházel po obvodu věže Janek. Kavka na ně pokřikovala a třepetala se pořád nad stejným místem. Pavel

k ní vykročil a náhle se propadl do neznáma. Ostatní byli mnohem opatrnější a po hmatu našli vstup i žebřík, který sice nebyl vidět, ale dokázali po něm sestoupit dovnitř do věže. Ocitli se u dveří, které byly zvenčí zajištěny závorou. Velice opatrně ji odsunuli, nahlédli dovnitř a hned se jim rozzářily obličeje. Na podlaze tu seděli baron se svou ženou, Andrea ve svém loveckém oblečení, její chůva a její učitel.

„Kde se tu berete? A jak se vám podařilo obejít strážce v patře pod námi?“ zašeptala nadšeně dívka. Ostatní dospělí na rozdíl od ní vypadali unaveně až vyčerpaně.

„Pojďte tiše nahoru,“ pomohl jim Rostislav vstát, „naši koně vás odvezou k rytířské škole.“

„Kone? Nahoře?“ podivil se baron, ale pak následoval mladíka na střechu věže.

Zpátky se Rostislav vrátil s Andreou.

„Proč jsi neodjela s nimi?“ zlobil se Janek. „My tu máme ještě nějakou práci!“

Bonifác s Pavlem mezitím prohledali celé patro, ale skříňku nenašli. „Nedá se nic dělat. Musíme dolů.“

Sešplhali o patro níž a připravili si zbraně. Andrea na jejich pokyn otevřela dveře a mladíci vtrhli dovnitř. Využili výhodu překvapení a tři muže zneškodnili dřív, než sáhli po zbraních. Rostislav a Bonifác se pustili do boje s těmi, kteří se překvapit nenechali. Janek s Pavlem spoutali ty méně šikovné. Andy sáhla po odloženém luku a nabrala si do zásobníku šípy. Vtom Janka cosi kouslo do lýtku. Ohlédl se a spatřil rukojeť nože trčící z jeho nohy. Vzápětí mu kolem ucha zasvištěl šíp, který vystřelila Andy. Ke sloupu přišpendlila ruku muže, jenž na ně mířil dalším vrhacím nožem. Pavel vztekle vyskočil a jediným úderem pěsti strážného ukrytého za sloupem zneškodnil. Janek si vyškubl nůž z lýtku a rozrušeně se vrhl na pomoc kamarádům. Netrvalo dlouho a strážní byli přemoženi.

Nyní mohli v klidu propátrat celou věž. Jedno patro sloužilo jako skladiště, druhé jako kouzelníková pracovna a knihovna. Úplně dole bylo cosi jako kuchyně s krbem a kád' na koupání. Ale ať hledali jak hledali, nikde se žádná skříňka nepovalovala.

„Káčo!“ zavolal princ Pavel na kavku. „Pomoz nám! Najdi ukrývací kouzlo!“

Pták je zavedl do kouzelníkovy pracovny a usadil se na zdobeném svícnu. Mladíci hledali na všech možných i nemožných místech. Andy si stoupla před zrcadlo a začala si upravovat rozčuchaný účes.

„Kluci! Pojďte sem, já už ji asi vidím!“

Seběhli se kolem ní a opravdu! Ve skutečnosti skříňka vidět nebyla, ale v zrcadle ano. Donesli neviditelný předmět na stůl a zkusili ho rozbít mečem. Ale teprve když Janek vytáhl svůj rezavý, skříňka se rozlétla na stovky střepů a uvězněné srdce se přímo před jejich očima vypařilo. Pohlédli na sebe – pyšní na dobře vykonanou práci.

Znovu sešli do spodního patra. Z téhle strany se vstupní dveře nacházely. Pavel k nim přistoupil, ale kavka mu nalétla do obličeje a přinutila ho couvnout. Po klice místo něj sáhl Janek. Vtom se zajiskřilo a Jankovo tělo se zkroutilo bolestí. Jak se sunul k zemi, sevřel kliku a dveře otevřel dokořán.

„Janku!“ vrhla se k němu polekaná Andrea. „Vždyť ty máš botu plnou krve! Co se ti stalo?“

Bonifác dívku odstrčil a rozřízl Jankovu nohavici. Utrhl cár vlastní košile a stáhl krvácející ránu. Rostislav přinesl konev s vodou, kterou Bonifác nemilosrdně chrstnul zraněnému do obličeje.

„Ty jeden Žaboši z Bahňákova,“ popleskával spolužáka po tvářích, „koukej se probrat! Opovaž se umřít, když jsme se konečně skamarádili.“

Janek pootevřel oči a tváře jeho kamarádů zaplavila úleva. Zanedlouho k nim dorazil královský čaroděj, sir Michael a Janyvana. Oznámili jim, že zlý kouzelník po urputném boji zabil sám sebe. Poděkovali panošům za dobrou práci a královský čaroděj všechny přemístil do rytířské školy. Zraněného Janka všichni velice rozmazlovali, až už toho měl dost a raději se uzdravil.

13) Princezna a drak

Loupeživý rytíř Slavoboj obsadil několik hradů a mnoho lidí připravil o život. Král se rozzlobil a svolal všechny své vojáky i rytíře, včetně žáků z rytířské školy sira Michaela. Zakrátko lupiče porazili, hrady dobyli zpět a loupeživý rytíř byl zajat. Baron z Vrchlíkova se konečně mohl vrátit domů a domů se vypravili i všichni ostatní. Akorát Rostislav s Bonifácem se rozhodli, že doprovodí zajatého lupiče až na královský hrad a dohlédnou, aby byl po právu odsouzen.

Před velkou hostinou na oslavu vítězství král nechal přivést odsouzence do velké síně. Zarostlý loupeživý rytíř Slavoboj měl na sobě jen kalhoty, v uchu kostěnou náušnici a téměř nemohl chodit, protože mu k noze přikovali velkou železnou kouli.

Velitel královské stráže ze svitku přečetl seznam zločinů, kterých se Slavoboj dopustil.

„Nechci tento slavnostní den poskvřnit krví, proto tě odsuzuji k celoživotnímu žaláři,“ rozhodl král a přítomní s ním bouřlivě souhlasili.

„Mohu mít poslední přání?“ ozval se loupeživý rytíř.

„Ne! Protože jsme tě nepředali katovi, na žádné přání nemáš nárok,“ panovník pokynul strážným, aby odsouzence odvedli.

„Jenom jsem se chtěl poklonit princezně,“ vykřikl Slavoboj.

Princezna Anežka přistoupila blíž. „Tohle přání mu přece splnit můžeme,“ obešla strážné a dřív než jí v tom stihli zabránit, zastavila se před odsouzeným.

„Měl bych malý dárek pro krásnou rozmazlenou slečinku,“ ušklíbl se Slavoboj, strhl si z ucha náušnici a hodil ji princezně k nohám. Rostislav lupiče odstrčil, ale bylo pozdě. Z náušnice se jako had zdvihl proužek mlhy, obtočil Anežku a než se dvořané vzpamatovali, princezna přímo před jejich očima zmizela.

„Cos to provedl?!“ Bonifác namířil na Slavoboje špičku meče v místě, kde se v hrudi nalézá srdce.

„Co by?“ zasmál se loupeživý rytíř. „Mého kouzelníka jste sice zahubili, ale tohle jeho poslední kouzlo nás pomstí oba.“

„Kde je princezna?!“ sevřel jeho ruku Rostislav.

„Právě jsem jí obstaral nejmocnějšího ženicha v okolí – trojhlavého draka. Jenom nevím jistě, jestli ji bude chtít jako nevěstu nebo ji sežere. Když má hlad, moc si nevybírám,“ dál se poškleboval loupeživý rytíř.

„Kde toho draka najdeme?“ hrozivě se zamračil Bonifác.

Slavoboj se jen mlčky ušklíbl.

„Vím, kterého draka myslíš,“ prodral se k nim velitel stráží. „Ovšem na nejlepším koni se k němu tryskem nedostanete dřív než za týden.“

„To už by mohlo být pozdě. Musí nám pomoci královský čaroděj,“ rozhodl král. „A toho zmetka hod'te do hladomorny,“ nařídil strážným.

Jenomže královský čaroděj spal. A když ho konečně probudili, smutně zavrtěl hlavou: „Jsem po boji s lupiči úplně vyčerpaný. Nedokážu přenést za princeznu ani blechu, natož někoho z vás.“

„Co se dá dělat... Pošlu Anežce na pomoc vojsko,“ král se rozběhl chodbou a na dva panoše úplně zapomněl.

Bonifác se zachmuřeně podíval na Rostislava. „Co teď? Pavel a Žaboš by se nám tu hodili.“

„Bleskoví koně je přivezou,“ zvažoval kamarád situaci.

„Hodil by se i sir Michael.“

„Tři na jednoho koně?“

„Hm. Žaboše vynechat nemůžeme a Pavla vlastně taky ne, když jde o jeho sestru. Takže učitel zůstane doma.“

Za několik minut se na zahradě objevili jejich kamarádi na modrých bleskových koních.

„Půjdem na draka se třemi hlavami?“ vykulil oči Janek, když jim Rostislav vylíčil, co se přihodilo.

„Potřebujeme kvalitní lehké brnění,“ usoudil Bonifác.

„Já si žádnou kovovou zbroj neobléknu,“ vrtěl hlavou Rostislav, „kdyby nás drak napadl ohněm, nechci skončit jako pečínka v plechovce.“

„Vezměte si na sebe, co chcete, hlavně si pospěšte,“ pobízel je Pavel ve zbrojnici.

Bleskoví koně donesli budoucí rytíře k dračí jeskyni. Rostislav tajně doufal, že jim v boji s nebezpečnou lidožravou saní pomůžou. Vtom se z dračí jeskyně ozval děsivý řev a kolem nich proběhly tři krysy. Sluneční vítr a Divoká bouře se začali vzpínat.

„Co se děje?“ snažil se je zklidnit Janek, avšak neuspěl.

„Promiň. Omlouváme se. Bojíme se myši,“ zafrkal Sluneční vítr a oba bleskoví oři bleskově zmizeli.

Bonifác protočil oči v sloup, aby naznačil, co si myslí o jejich odvaze.

„Chrástíte jako plechovky,“ napomenul šeptem své kamarády Rostislav a pak dodal, „nehýbejte se. Na průzkum půjdu já.“

Po chvíli se vrátil. „Anežka žije. Zahlédl jsem ji v zadní části jeskyně. Ale kolem draka se všichni neprotáhneme. Musíme ho vylákat ven.“

„Já ho trochu poškádlím,“ vykročil z úkrytu Bonifác a začal na tříhlavou obludu pokřikovat. Princ Pavel sáhl po luku a šípech. Dračí hlava vykroukla z jeskyně a přesně mířený šíp ji trefil do oka. Zubatá tlama se natáhla po Bonifácovi a vychrlila oheň. V té chvíli přiskočil Janek a sekl svým rezavým mečem po dračím krku. Sice hlavu neuťal, ale poranil ji do té míry, že čelisti klepla o zem a stáhla se zpět.

„Asi mám připálenej zadek,“ postěžoval si Bonifác, který nebyl dost hbitý, aby unikl ohnivému zášlehu.

„Jdu dovnitř a budu bránit Anežku,“ oznámil Rostislav a tiše se vplížil do jeskyně. Janek zaváhal, ale vzápětí odhodlaně vykročil za svým kamarádem.

Dvě dračí hlavy olizovaly té třetí poraněný krk. Jankovy oči se přizpůsobily šeru a konečně se mohl rozhlédnout. V jeskyni ležela napůl sežraná ovce a kolem se povalovaly ohryzané kosti. Náhle dračí hlavy zpozorněly a Janek rychle zamával mečem, aby odvrátil pozornost od plížícího se Rostislava. Jedna hlava po Jankovi chňapla. Uhodil ji svým štítem a opět nastavil meč. Náraz mu málem zlomil zápěstí, ale drakovi čepel ublížila mnohem víc. Po Jankově boku se objevil Bonifác a způsobil poraněné dračí hlavě další ošklivý šrám. Zbývající zdravá hlava se nadechla. Utéct by nestihli, proto se příkrčili a nastavili své štíty.

Bonifácův se v ohni zkroutil jako ohořelý papír, avšak na Jankově štítu se rozzářily tajemné značky a vucly do sebe nejhorší žár dračího plamene. Štít se jen nepatrně ohřál a oba mladíci zůstali nezranění. Od vchodu do jeskyně přilétlo několik šípů a drak téměř oslepl. Rostislav s Anežkou využili jeho nepozornosti a proběhli kolem draka ven. Tříhlavá saň kolem sebe začala mlátit hlavami i tlapami.

„Pojď! Počkáme si na něj venku, tam se nám bude lépe bojovat,“ táhl Bonifác Janka z jeskyně.

Náhle se ozval hrozivý rachot a skála se začala bortit. Utíkali dál od vchodu, aby je nezasáhly uvolněné kameny. Jeskyně se zřítla a tříhlavého draka pohřbily tuny kamení.

„Jo! Podařilo se!“ jásal Rostislav a objímal se s Anežkou.

„Co blázníte?“ divil se princ Pavel.

„Našli jsme vzadu v jeskyni řetěz,“ vysvětloval Rostislav, „a zatímco jste bojovali, přivázali jsme dračí ocas ke kamennému sloupu, který podpíral strop.“

„Drak sebou škubal a tím si shodil na hlavu celou klenbu,“ dodala vesele princezna.

„Neublížil ti?“ prohlížel si bratr pocuchanou Anežku, oblečenou pouze ve spodničce.

„Nijak zvlášť. Mám jenom škrábanec na zádech, jak ze mě oloupával šaty. Pak dostal záchvat kýčání – asi z mých voňavek – a pro jistotu mě celou olízal. Nejspíš si mě schovával jako zákusek po té ovci. Fuj! Potřebovala bych se umýt.“

Vtom se vedle nich objevili tři bleskoví koně i s vědmou Janyvanou.

„Čaroděj za mnou poslal svoji kavku se vzkazem, že vás mám zachránit. Ale vidím, že už žádnou pomoc nepotřebujete,“ usmála se vědma. „Nasedejte, mládeži, musíme rychle za králem, aby starostmi úplně nezešedivěl.“

To bylo slávy! Princeznu osvobodili žáci sira Michela. Král objal nalezeného syna Pavla i svou zachráněnou dceru. Bonifáce, Žaboše i Rostislava na místě pasoval na skutečné královské rytíře. Později v soukromí pasoval i syna Pavla, aby ocenil jeho nové bojové schopnosti. Sice měl námitky, že pro prince je rytířský titul k ničemu, ale nyní nedokázal ani Anežce ani Pavlovi odmítnout žádné přání. Možná konečně přišel na to, že rodina je pro něj nejdůležitější.

Nově pasovaným rytířům král věnoval nádherné koně a sir Michael si mohl pro školu objednat zbroj podle vlastního výběru. Následovaly tři dny oslav. Jedli, pili, hodovali a všichni zachránci si na královském plese báječně zatančili s princeznou Anežkou.

„Nyní jsou z vás opravdoví rytíři,“ poplácal je po ramenou sir Michael, když se s Bonifácem, princem Pavlem, Rostislavem a Jankem loučil. „Je na čase,

abyste vyrazili na zkušenu do světa. Chraňte slabé a ohrožené a dělejte čest rytířskému stavu.“